Sv. 060 30 Kč

WESTERN ★ WESTERN

HRA O CENY UVNITŘ

MOBA®

TEXAS-MARSHAL

Stádo

Slovensko Sk 42 (doporučená cena), země EU 1,33 €

Kód 060 B

TEXAS-MARSHAL

STÁDO

William Scott

Tisícihlavé stádo stálo v údolí mezi tokem Walnut Creek a Reynolds Creek. Byl to polodivoký dlouhorohý skot. Hlídali ho čtyři muži. Byli to jezdci zaměstnaní na rančích Burta Hendersona a Toma Jefforda.

Byla tma. Druhého dne se stádo mělo vydat na pochod do Camp Kerricku, kde mělo být prodáno železniční společnosti. Čtyři tisíce kopyt měly vyrazit severním směrem.

Z nebe padaly proudy vody. Blesky křižovaly oblohu a stádo bylo neklidné. Býci řvali, krávy bučely. Stádo se plašilo kvůli blízkému rachotu hromů. Mezi dobytkem se šířily vlny neklidu.

Kovbojové Cash Forsyth a Joel Brannigan objížděli kolem stáda. Když zazněl výstřel, zanikl v ostatních zvucích. Kulka však ukončila život Cashe Forsytha...

Joel Brannigan, jezdec Hendersonova ranče, se nacházel na protilehlé straně stáda. Na nebi na západě právě šlehl blesk. Jeho světlo na okamžik osvětlilo scenérii. Následoval hrom. Zdálo se, že se nebe zřítí.

„Zatracené počasí," zavrčel kovboj pro sebe a záviděl svým dvěma kolegům, kteří se nacházeli v táboře, kde je chránil alespoň stan.

Ostrý vítr mu hnal déšť do obličeje. Kapky ho šlehaly do tváře. Bylo mu zima. I když měl plášť do deště, byl mokrý na kost. Z klobouku mu stékala voda.

Ještě hodinu, pak se jeho služba skončí. Brannigan se těšil na lok whisky, který ho rozehřeje. Náhle uviděl ve tmě černou siluetu jezdce. Domníval se, že to je Cash Forsyth. Pak byl ale jezdec již blízko a Brannigan poznal, že to není on. Vtom ale proti němu vyšlehl výstřel. Pocítil náraz do prsou, ale než si stačil uvědomit bolest, padl kovboj mrtev na zem.

Náhle se noc naplnila střelbou z revolverů. Jezdci vyjeli ze soutěsky mezi kopci na severu a rozvinuli se do řady. Dobytek se dal do pohybu. Několik kusů bylo zasaženo a padlo k zemi. Země se chvěla pod údery čtyř tisíc kopyt. Třeskaly rohy o rohy. V této vřavě nebylo nic jiného slyšet. Pak se stádo zcela splašilo. Byla to lavina těžkých svalnatých těl řítící se na jih. Dobytek musel zadupat do země cokoliv, co by se mu postavilo do cesty…

„Splašili se!" zařval Rich Diamond, kovboj z Jeffordova ranče. „Pane Bože!"

Vrazil ze stanu. Jeho a Frederickův kůň byli uvázáni k lasu napnutému mezi stromy. Koně trhali hlavami a švihali ocasy. Jako příval se kolem prohnalo šílené stádo. Blesky ozařovaly děsivou scénu.

„Ta zatracená bouřka," klel Adam Frederick, který tak vylezl ze stanu. „Všechna práce je nanic."

Jeho slova byla přehlušena duněním splašeného stáda.

Pak byla ta hrůza pryč. Stádo zmizelo ve tmě. Hluk se vzdaloval na jih. Zato byla ale slyšel kopyta koní. Také se vzdalovala na jih.

„Tak se zdá, že Jefford s Hendersonem jsou mimo hru," řekl Frederick. „Kde je Cash a Joel? Doufám, že je ty bestie nerozdupaly."

Kovbojové osedlali koně, odvázali je a nasedli. Nebe bylo pokryto nízkými mraky. Měsíc je nemohl prosvítit. Temnota byla absolutní a zlověstná.

Rich Diamond a Adam Frederick se pustili po obvodu údolí. Nejprve našli Brannigana. Byl mrtvý. Jeho kůň utekl s dobytkem. Zatím nepoznali, že jejich druh byl zastřelen.

Pak narazili na mrtvolu Cashe Forsytha. Také jeho kůň byl pryč. Ani u něj si nepovšimli, že byl zastřelen. „Jedu na ranč," křikl Diamond. Jeho hlas zněl chraplavě. „Panebože. To znamená pro Jefforda s Hendersonem konec."

Burt Henderson a Tom Jefford byli informováni. Přijeli na pastvinu mezi dvěma potoky. Na pláni leželo mnoho mrtvých kusů. Rich Diamond a Adam Frederick dopravili těla mrtvých kovbojů do tábora a přikryli je plachtou. Byla zle zřízena.

„Když se stádo odvalilo na jih, slyšeli jsme za ním koně," řekl Adam Frederick. „Také jsme ráno zjistili, že Forsyth a Brannigan byli zastřeleni."

„To nebyl nikdo jiný než ti darebáci z Trianglu," procedil Henderson mezi zuby. „Zahnali náš dobytek, aby u železnice prodali svůj vlastní. K čertu se Silasem Smithem a tou jeho sebrankou."

„Měli bychom se pokusit pochytat naše krávy," navrhl

Tom Jefford. „ Zabere nám to asi dva dny, ale když pak poženeme rychle…“

„Stádo z Trianglu bude v Camp Kerricku rychleji,“ odvětil Henderson. „Železnice koupí stádo, které dorazí jako první. Prohrajeme tu štvanici a pak se vrátíme s dobytkem nazpět.“

„Byli zavražděni dva muži,“ poznamenal Jefford. „Musíme to ohlásit u soudu a potom…“

„Potom co?“

„Zaplatíme jim i s úroky, Burte.“ Jefford rázným gestem podpořil svou promluvu. Pak dodal: „Postaráme se o to, aby se jejich stádo nedostalo do Kerricku před námi.“

Pohledy obou mužů se setkaly. Byli v myšlence zajedno. Burt Henderson přikývl. „Samozřejmě, Tome. Oko za oko, zub za zub. Pojedeme s pár lidmi na pastviny Trianglu a rozeženeme stádo, které je připraveno na cestu. To je jen spravedlivé. Naše existence závisí na tomto obchodě s železnicí.“

„Moje řeč,“ dodal Jefford.

Stádo ranče Triangl bylo na pochodu. Přestalo již pršet. Stádo táhlo kolem Dudley Creek na sever. Jakmile překročí Canadian River, nasměrují ho kovboji k severozápadu.

Bylo to tisíc kusů longhornů. Poháněly je šest jezdců. Do Camp Kerricku zbývalo sto dvacet mil. Stádo před sebou mělo deset nebo jedenáct dní cesty. Před stádem jel vůz s proviantem a polní kuchyní. Dva kovboji měli na starost náhradní koně.

Čtyři tisíce kopyt rozrývaly zem. Kudy stádo prošlo, tam byla tráva na dlouhou dobu zničená. Půda byla po dešti měkká. Jezdci navedli čelo stáda mezi kopce. V těchto

končinách nebyla žádná trasa používaná pro hnání stád, a tak museli napříč divočinou.

Blížilo se poledne. Stádo bylo na pochodu již šest hodin. V protáhlém údolí nechali kovboji stádo odpočinout. Vůz s kuchyní zůstal stát na kraji prolákliny. Kuchař již připravil oběd. Solené maso a zeleninu. Kovboji si přicházeli pro svoje porce k vozu, který měl na zadní části skříň přesahující přes korbu, takzvaný Chuck box. Tam se nacházelo nádobí a jiné vybavení.

Dva z mužů museli zůstat u dobytka, který se pokojně popásal. Nad údolím se rozléhalo řičení a bučení. Dobytek se napájel u potoka.

Náhle zaburácely výstřely. Na hřeben nad údolím vyjeli muži na koních. Jednotlivé kusy padaly k zemi, stádem se šířila panika. Zvířata sebou zmítala všemi směry. Hluk se stupňoval. Dobytek se navzájem zraňoval špičatými rohy.

„Zatraceně!“ vykřikl jeden kovboj u kuchyně, „chtějí nám splašit stádo! Musíme ho sehnat do kruhu!“

Kovboji naskákali do sedel.

Bylo však pozdě. Výstřely definitivně splašily celé stádo. Obrovský býk zdvihl hlavu, zařičel a rozběhl se tryskem pryč. Kus po kuse ho dobytek následoval. Pak se severním směrem vyřítilo celé stádo najednou jako přírodní katastrofa. Několik zvířat upadlo, nedokázalo se postavit a skončilo pod kopyty svých druhů. Hlukem zaléhaly uši. Cokoliv by se postavilo skotu do cesty, by bylo zadupáno do prachu. Kuchyňský povoz se převrátil na bok. Zmatek dosáhl vrcholu.

Jezdci na pahorku otočili koně a rozjeli se.

„Sledujte ty mizery!“ vykřikl vedoucí celé skupiny Stan Vaugham hlasem přeskakujícím zuřivostí. „Udělejte s nimi krátký proces!“

Někteří z kovbojů, kteří ho slyšeli, se rozjeli po svahu směrem na východ. Ale jezdci, kteří zpanikařili stádo, již

zmizeli mezi návršími. Muži z Trianglu zastavili koně. Zvířata podupávala na místě a frkala.

„Ti zatracení šmejdi!“ vztekal se jeden kovboj. „Stádo se rozběhlo po všech čertech. Bude trvat celé dny, než ho dáme dohromady.“

Stan Vaugham zvolal: „Bente, jeď na ranč a ohlas Smithovi, že jsme ztratili stádo. Pokusíme se ho sehnat dohromady, ale potrvá to dlouho. Navíc uhynulo hodně kusů. Potřebujeme posily s dalším stádem, pokud budeme chtít v Kerricku prodat tisíc kusů.“

John Bent mávl rukou na znamení že rozuměl, otočil koně a pobídl ho ostruhami...

Zane Sheffield dorazil do skrytého tábora Lawtonova gangu. Sesedl a odvedl koně k ostatním, kteří stáli u lasa napnutého mezi dvěma stromy. Pak šel ke svým kumpánům a posadil se k nim do trávy. Spočinuly na něm tázavé pohledy. Čekali tu na něj čtyři muži. Dřepěli na svých sedlech. Utábořili se mezi křovinami u pramene White Deer Creek.

Každý z těchto mužů měl v obličeji vepsánu svou minulost. Jejich tváře pokrýval vous a jejich šaty byly obnošené. Jediné, co zde působilo udržovaným dojmem, byly jejich zbraně.

„Co jsi zjistil, Zane?“

„Sledoval jsem stádo z Trianglu pořádný kus cesty. Pak byli ale přepadeni a dobytek se jim splašil. Předpokládám, že bude trvat nejméně dva dny, než ho kovboji dají zase dohromady.“

„Kdo je přepadl?“ „Předpokládám, že to byli Jeffordovi a Hendersonovi lidi. Chtěli se Trianglu pomstít za přepadení vlastního stáda.“

„Máme dost času,“ zabručel Wyatt Lawton. „Nic nám neuteče. Vyplatí se čekat, když máme nakonec zkasírovat pětadvacet tisíc.“

„Anebo taky zkasírujeme kus olova,“ prohlásil Chuck Osborne, snědý chlapík s jizvou po noži na levé tváři.

„Dvacet pět tisíc,“ pronesl Pete Fletcher zasněně. „Ovšem nezapomínejte, že se musí rozdělit šesti.“ Nikdo nic neřekl. „Snad nemáš v kalhotách, Chucku?“ ušklíbl se Ken Taylor, jehož obličej poněkud připomínal krysu.

Wyatt Lawton, vůdce této skupiny, prohlásil: „Přijeli jsme do Panhandle, abychom vydělali peníze. Nemůžeme se vrátit. Vezmeme si stádo Trianglu a poženeme ho do Kansasu. Můj bratr se k nám připojí v Dodge City s kořistí z Hendersonova a Jeffordova stáda. Tak jsme se dohodli a tak teď budeme pokračovat. Kdo chce odstoupit, může to ještě teď udělat.“ Ohlédl se vyzývavě na Chucka Osborna. „Chceš zmizet, Chucku?“

Osborne se ušklíbl. „Ne, a ty to víš.“ Jeho pohled se zaměřil na Kena Taylora. „Nikdy jsem si nenadělal do kalhot, Kene. Zapiš si to za uši, nebo tě jednoho hezkého dne srovnám.“

Taylorův výraz nabral nepřátelskou podobu. Rázně vstal. Pravou ruku položil na pažbu revolveru. „Vstaň, Chucku!“ zasyčel. „Vzal sis velké sousto a já ti vylámu zuby.“

„Nehádejte se!“ okřikl je Lawton. „Sedni si Kene. Nejsme na tom tak zle, abychom se museli navzájem střílet. Takže se posaď!“

Ken Taylor s nevolí poslechl. Vrhal po Osbornovi nepřátelské pohledy.

Přijeli jsme s Joem Madisonem do města Codman na

Red Deer Creek. Město leží na území ranče Triangl. Soudce Buchanan nás poslal do Roberts County, protože dorazila stížnost dvou menších rančerů, podle níž bylo rozehnáno jejich stádo, které putovalo do Camp Kerricku. Byli zavražděni dva jejich kovboji.

Ve městě jsme se dozvěděli, že železniční společnost chce koupit tisíc kusů dobytka, aby zajistila stravu pro dělníky pracující na stavbě železnice, a že smlouvu uzavře s tím, kdo dorazí se stádem jako první.

Toto nám vyprávěl muž zaměstnaný v nájemní stáji. Ve všech městech to bývali stájníci, kdo měl nejlepší informace. Proto jsme se také ptali nejprve jeho.

„Takže Henderson s Jeffordem postavili tisícihlavé stádo," řekl pacholek. „Asi před dvěma dny se mělo dát na cestu. V noci ale stádo někdo splašil a zabil přitom dva kovboje. Tím ti dva rančeři vypadli ze hry."

„Jsme tu právě kvůli těm vraždám," řekl jsem. „Jistě se už začalo proslýchat, kdo by za ně mohl nést zodpovědnost."

„Kdo asi? Ranč Triangl, samozřejmě. Ale nahlas to nikdo nevysloví. Jenže ti malorančeři oplatili úder. Rozehnali stádo, které vyslal na cestu Triangl. Hendersonovi a Jeffordovi jde o přežití. Pokud vím, mají brzy splácet další díl hypotéky, a když se jim to nepodaří, odkoupí jejich dluh ranč Triangl a vyžene je z jejich pozemků."

„Byli další mrtví?" zeptal se Joe Madison, můj kolega.

„Ne," odpověděl stájník. „Podle mě bylo jen správné, že Jefford s Hendersonem vrátili ránu. Neměli byste je proto hnát před soud, pánové. Bojují o holou existenci."

Bylo pro nás novou informací, že bylo rozehnáno i stádo Trianglu. V tu dobu jsme již byli na cestě z Amarilla.

Slyšeli jsme dost. Jelikož se již blížil večer, rozhodli jsme se přenocovat v Codmanu a druhého dne pokračovat

k Walnut Creek, kde ležel Hendersonův ranč. Jeffordův ranč ležel u Reynolds Creek. Ten jsme chtěli navštívit později.

Boj malých rančerů s Trianglem byl v saloonu samozřejmě tématem číslo jedna. Naslouchali jsme s Joem rozhovorům. Šli jsme brzy spát, abychom byli ráno čerství.

Vyrazili jsme časně. Nad Red Deer Creek se vznášela mlha. V noci zase pršelo. Ze země se zvedala pára. Nebe bylo zatažené. Od Walnut Creek nás dělilo asi deset mil. Jeli jsme dvě hodiny a pak se před námi objevil ranč.

Burt Henderson byl vysoký hubený muž kolem čtyřicítky. Když jsme seděli v jeho domě, řekl: „Trianglu nejde ani tak o to, aby uzavřel obchod se železnicí. Snaží se zabránit tomu, abychom s Jeffordem bance zaplatili nadcházející splátku. Pak bychom byli vyřízení. Banka v Pampě nám nepovolí odklad."

„Slyšeli jsme, že někdo rozehnal i stádo Trianglu. Máte to na svědomí vy s Jeffordem?"

Henderson přikývl. „Ano, ale byla to prakticky sebeobrana. Musíme zabránit tomu, aby dopravili své stádo do Camp Kerricku."

„Víte ale, že jste se tím provinili proti zákonu, Hendersone?" zeptal se Joe.

„Myslím, že to byla nutnost," prohlásil rančer. „Co jsme měli dělat? Jsme odkázáni na výsledek obchodu s železnicí. Máme jen přihlížet, jak nás Triangl likviduje?"

„Jde o vraždu," řekl jsem. „Všechno ostatní jde zatím stranou. Jenomže si nemyslím, že by mělo smysl jet na Triangl a vyptávat se Smitha nebo jeho předáka."

„To si také myslím," zabručel Joe. „Sehnali jste své stádo dohromady?"

Henderson přikývl. „Ano. Je připraveno na cestu. Vyrazí ještě dnes."

„Kolik mužů ho provází?“

„Šest honáků, dva muži od koní a kuchař. Proč se ptáte?“

„Pojedeme s nimi,“ odvětil jsem. „Nedá se vyloučit, že se ještě jednou nepokusí zabránit vám v cestě do Camp Kerricku.“

Jeli jsme k Tomu Jeffordovi. Mluvil podobně jako Henderson stejně hořce. Ve hře byla jeho existence. Jen v případě, že dostane peníze z Camp Kerricku, bude schopen splatit část půjčky.

„Jestli nedokážu zaplatit, půjdu odsud jako žebrák,“ řekl Jefford. „Vložil jsem do ranče dřinu, pot i krev. A teď je všechno na ostří nože…“

„Vyhrožoval vám někdo z Trianglu?“ zeptal jsem se.

„Ne. Silas Smith nás nechával na pokoji. Ale nyní se mu nabízí šance, jak nás vyřídit, a on ji hodlá chladnokrevně využít. Věřil bych tomu, že je smluvený s majitelem banky.“

„Pojedeme s vašimi lidmi,“ řekl jsem.

„Proti kulce ze zálohy se neubráníte ani vy, pánové,“ prohlásil Jefford. Vypadal nerozhodně. „Už tekla krev. Zemřeli Forsyth a Brannigan.“

„Najdeme jejich vrahy,“ řekl Joe ostře. „Zaplatí za jejich smrt.“

Opustili jsme ranč a rozjeli se k Walnut Creek, kde stálo znovu shromážděné stádo. Představil se nám vedoucí kovbojů. Jmenoval se Jack Warner. Pracoval pro Hendersona. Warner bych snědý chlap s indiánskými rysy. Byl štíhlý a působil velmi obratně. Byl to velmi sebejistý muž, jak prozrazoval jeho odhodlaný výraz. Zdálo se, že není radostí bez sebe, že budeme provázet

stádo. Prohlásil: „Na sto deset mil budeme potřebovat nejméně deset dní. Nebude to žádný med, marshalové. Jestli s námi pojedete, budu vás muset požádat o pomoc, pokud budou chybět lidi. Na sto deseti mílích se může přihodit cokoliv. Ale to vám asi říkat nemusím."

O hodinu později se stádo dalo do pohybu. Jack Warner jel v čele. Vedl na lase vedoucí zvíře. Po stranách popojížděli čtyři muži, jeden byl za stádem. Stádo kráčelo ve formě klínu. Warner ho vedl přímo na sever po břehu Walnut Creek.

Joe a já jsme jeli za vozem s proviantem. Povoz poskakoval po kamenech a skřípěl. Táhly ho dvě muly.

Postupovali jsme jen pomalu. Ke Canadian River zbývalo asi dvacet mil. Neustále jsem očima pátral po okolí. Ale neobjevil jsem nic co by mi zavdalo důvod ke starostem. Kolem nás se nesly jen zvuky stáda na pochodu.

Putovali jsme až do večera. Bylo již šero, ale na úbočích kopců ležel ještě narudlý přísvit. Stíny se prodloužily a pak zmizely. Neurazili jsme o moc víc než pět mil. Kuchař zajel s vozem na břeh říčky. Rozdělal oheň pod kotlíkem. Kolem zavládl klid, když se stádo zastavilo. Jack Warner rozdělil noční hlídky u stáda.

Na západě se sbírala hrozivá hradba mračen. Těžké mraky se kupily do beztvarých temných hor a rychle se sunuly oblohou.

Pak začalo pršet. Bílý blesk sjel na obzoru do země a osvětlil všechno přízračným světlem. Další, ještě mocnější poryv větru k nám donesl zadunění hromu. Vzápětí se rozpršelo, jako by se na nebi otevřela stavidla.

Kovbojové bleskurychle postavili dva stany a vlezli dovnitř. My s Joem a kuchař jsme našli útočiště pod vozem. Litovali jsme dva jezdce, které Warner přidělil ke stádu.

Náhle se mi zdálo, že jsem přes šumění deště zaslechl výstřel. V příštím okamžiku další. Vykřikl jsem: „Slyšel jsi to také, Joe? To byly výstřely!“

„Ano, Waco-amigo, slyšel jsem to. Zřejmě začíná další cirkus. Musíme se tam podívat.“

Vylezli jsme zpod vozu. Vítr se mnou téměř lomcoval. Do obličeje mě bily kapky deště. Joea jsem vedle sebe viděl jen jako tmavý stín.

Běželi jsme ke koním, kteří stáli osedlaní a přivázaní k napnutému lasu. Měli jen povolené břišní pásy.

O půl minuty později jsme se hnali tmou.

Oblohou šlehaly blesky. Hromy a ozvěny hromů se valily údolím, v němž jsme tábořili. Uviděl jsem před sebou krávy. Zvířata byla na nohou a tlačila se do houfu. Černé stíny se slévaly do jednoho velkého. Bouřka dobytek poděsila. Do hromobití se mísilo bučení.

Blížil se k nám nějaký jezdec. Viděl jsem jen nejasnou siluetu. Pak jsem rozeznal muže a koně. Viděl jsem, že se ohání bičem. Ve vzduchu práskala kůže dlouhého biče.

Pobídl jsem koně jeho směrem. Blesk na chvilku ozářil toho muže a já jsme poznal, že nepatří ke kovbojům. Tasil jsem remington a natáhl kohoutek.

Ale to už jezdec zmizel ve tmě. Rozplynul se, jako by tu nikdy nebyl. Rázně jsem pobídl koně. Joea jsem neviděl. Ale o kus dál ve tmě začal třeskat revolver.

Můj kůň běžel kolem stáda. Byl jsem již mokrý na kůži. Znovu se zjevila silueta jezdce. Ve stádu vzrůstal neklid. U jezdce vyšlehl záblesk výstřelu. Popohnal jsem koně tím směrem, aniž bych tušil, zda se jedná o přítele či nepřítele.

Pak jsem byl u něj. Byl to Jack Warner. Poznal jsem ho i ve tmě a za provazci deště. Také mě včas poznal, protože zvolal: „Pokouší se odehnat stádo! Ti bastardi ho chtějí splašit!“

Hnali jsme se po okraji údolí. Warner se mi vzápětí

ztratil z očí. Zahlédl jsem dalšího jezdce. Oháněl se bičem. Vystřelil jsem do vzduchu. Ten chlap na mě pak začal střílet. Můj druhý výstřel ho smetl ze sedla. Jel jsem dál. Dunění koltů přehlušilo vše ostatní. Zdálo se, že se bojuje na všech stranách.

Uviděl jsem jezdce řítit se k severu. Zmizel v temnotě. Pak se zdálo, že je tato hrůza u konce. Kolty utichly. Dobytek neklidně dupal, ovšem jen na místě. Nedělal jsem si však falešné naděje. Blesk nebo silný hrom a okamžitě se dají na úprk. Můj kůň poděšeně pohazoval hlavou a snažil se utéct stranou od stáda. Cítil snad nebezpečí, které z něj vycházelo?

Zastrčil jsem remington do pouzdra a vracel jsem se k vozu. Jeden po druhém se vraceli kovboji a pak i Joe.

„Jednoho z nich jsem dostal!“ křikl jsem hlasitě, aby mě slyšeli.

„Já také,“ zvolal jeden z jezdců. „Ale v té tmě je nenajdeme. Musíme počkat do rána.“

Sesedl jsem a vedl koně k napnutému lasu, abych ho přivázal. Joe mě následoval. Řekl: „Neměli bychom ty mizery nechat ležet mezi dobytkem. Co když jsou jen zranění? Udupají je k smrti.“

Přivázali jsme naše koně vedle sebe k lasu.

Jack Warner a jeho muži stáli pohromadě v jednom hloučku. Zamířili jsme k nim. Řekl jsem Warnerovi: „Pokusíme se s kolegou najít ty dva bandity. Možná jsou naživu a prozradí nám, kdo je poslal.“

„To je nebezpečné,“ řekl předák. „Dobytek se může kdykoliv splašit. Ti rohatí ďáblové jsou neovladatelní.“

„ Nemůžeme ty chlapy nechat ležet na místě,“ řekl jsem.

„Ti darebáci si zaslouží smrt,“ křikl Warner. „Jistě to byli ti samí bandité, kteří před pár dny zabili dva naše kovboje.“

„Pomozte nám, Warnere,“ řekl jsem prostě a pak jsem

se obrátil a vykročil jsem směrem ke stádu.

Bouřka již nebyla přímo nad námi. Hnala se dál k východu. Déšť také poněkud polevil a já jsem rozeznával okolí lépe.

Věděl jsem, v kterých místech jsem banditu střelil. Zanedlouho jsem toho muže našel a sklonil se k němu, ale nemohl jsem zjistit, jestli je v bezvědomí nebo je po smrti. Odnesli jsme ho s Joem k vozu. Po chvíli přinesli dva kovboji dalšího muže. Tiše sténal.

Nepodařilo se nám rozdělat oheň. Dříví, které jsme našli, bylo nasáklé vodou. Bandity jsme uložili pod vůz. „Kam tě to zasáhlo?“ zeptal jsem se sténajícího muže.

„Do hrudníku – vpravo! Bože, já hořím! Pomozte mi!“

„Ten druhý je mrtvý,“ uslyšel jsem Joea.

„Pomůžeme ti, až se rozjasní. Přitlač si na ránu šátek, ať omezíš krvácení.“

Slyšel jsem, jak chraplavě oddechuje. Tu a tam zasténal.

V této temnotě jsme mu skutečně nemohli nijak pomoct.

Warner se sklonil pod vůz procedil mezi zuby: „Kdo vás poslal? Řekni mi to, hombre. Kdo vám nařídil odehnat naše stádo?“

Chlap mlčel. Přerývaně dýchal.

„Měl bys nám to prozradit,“ řekl jsem naléhavě.

„Ty víš dobře, že se zloději dobytka děláváme krátký proces,“ ozval se opět Warner. „Chceš zítra ráno viset na nejbližším stromě?“

Bandita skřípěl zuby. Chvíli váhal a pak ze sebe namáhavě vypravil: „Marshalové vám nedovolí mě lynčovat.“

„Jezdíš pro ranč Triangl?“ zeptal jsem se.

Raněný okamžik nereagoval, ale pak přikývl.

„Poslal vás Smith?“

„Já nevím, kdo nařídil přepadnout vás. Vedl nás John

Bent. Nevím, jestli dostal rozkaz od předáka Stilwela nebo od šéfa ranče.“

„Před pár dny jste nám splašili stádo!“ vykřikl Warner. „Přišli o život dva naši kovboji!“

„Já jsem u toho nebyl,“ zasyčel ten muž.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal jsem se.

„Lester Graham.“

„Tak dobrá, Grahame,“ řekl jsem. „Já jsem texaský marshal Waco. Buďto já nebo můj kolega Madison tě zítra dopraví do Codmanu. Radím ti, abys spolupracoval. Můžeš tím hodně získat.“

„Mluvím pravdu. Já nevím, kdo tehdy splašil to stádo.“

Druhého dne jsem se vydal po stopě banditů. Ve vysoké trávě byla dosud zřetelná.

Joe vyrazil s Grahamem do Codmanu. Muž potřeboval lékaře. Nevěděli jsme, jestli nějaký žije v Codmanu. V opačném případě by Joe musel jet se zraněným do Pampy. Warner uvolnil jednoho koně. Grahamovo zranění nebylo tak zlé, jak předstíral. Byla to ve skutečnosti jen rána v rameni, v níž zůstala vězet kulka. Pokud by ji vytáhl zkušený chirurg, mohl by ten chlap, pokud by byl dostatečně tvrdý, už za dva dny sedět v sedle.

Stopa mě vedla mezi kopce. Všude rostly husté keře, mezi nimi tu a tam korkové duby nebo ořešáky. Krajina byla divoká. Stopa směřovala na východ. Tam se zvedala skaliska a tabulové hory, mezi nimiž se vinulo koryto Dudley Creeku.

Byl jsem maximálně napjatý. Moje oči stále těkaly po krajině. Po nebi se táhly nízké, šedé mraky. Jel jsem proti čerstvému větru. Tu a tam jsem zastavoval a naslouchal jsem. Měl jsem dojem, jako by mě někdo sledoval…

Byl jsem na cestě asi dvě hodiny, když můj kůň varovně zafrkal. Ucítil něco nezvyklého? Zastavil jsem. Nic se však nedělo. Byl jsem připraven reagovat okamžitě. Chvíli jsem seděl nehybně v sedle a naslouchal jsem zvuky okolí. Pak jsem seskočil.

Vytrhl jsem od sedla winchestrovku a nabil jsem.

Kůň poodešel stranou a se zdviženou hlavou větřil. Byl to ryzák. Poplácal jsem ho po krku a přivázal jsem ho ke keři. Přede mnou ležela soutěska mezi příkrými svahy. Za ním se zvedalo další úbočí. Z kopců čněly skalní bloky a mezi nimi rostla změť křovin.

Stál jsem v krytu za keřem, kde jsem přivázal koně. Pušku jsem svíral oběma rukama šikmo před hrudí. Moje smysly byly v pohotovosti a já jsem byl napjatý do posledního nervu.

Pomalu jsem se kradl vpřed. Blížil jsem se k soutěsce. Když jsem byl v jejím ústí, vystoupal jsem po svahu po mé pravici. Keře mě kryly jen nedostatečně. Zastavil jsem se za balvanem a naslouchal jsem.

Pak jsem pokračoval až na vršek. Plížil jsem se po břiše. Podíval jsem pod sebe na opačnou stranu kopce. Na kamenech seděli tři chlapi a kouřili. Jejich koně se popásali opodál.

Nebyli daleko, viděl jsem je zřetelně. Byli to zarostlí muži s kolty velice nízko.

Plížil jsem se dolů svahem od krytu ke krytu. Pak jsem se k nim dostal na třicet kroků. Vypadali dost sešle. Jeden z nich měl na sobě plášť, zbylí dva kabáty od obleku. Byli ještě mokří od nočního deště. Stopa, kterou jsem sledoval, byla jejich. Nebylo pochyb, byli to bandité.

Vystoupil jsem zpoza keře, namířil jsem na ně pušku a zvolal jsem: „Nehýbejte se! Kdo sáhne na zbraň, je mrtvý!“

Trhnutím se ke mně otočili. V prvním okamžiku sjely jejich ruce ke koltům. Pak se ale vzpamatovali a odtáhli

ruce od zbraní.

„Vstaňte!“ poručil jsem. „Ruce nad hlavu!“

Jeden z nich si zastrčil cigaretu mezi rty, zvedl ruce do výše ramen a vstal. „Co po nás chceš, marshale? Jsme jen neškodní pocestní, kteří v klidu odpočívají.“

„Neškodní pocestní,“ zopakoval jsem po něm, „kteří se potulují nocí a plaší stáda a zabíjí kovboje. Nepokoušejte se mě oklamat.“

Také zbylí dva vstali a zvedli ruce. Jejich oči záludně jiskřily. Působili na mě dojmem, jako by se na mě v příštím okamžiku chtěli vrhnout.

Před těmito chlapy jsem se musel mít nanejvýš na pozoru. Kdybych jim poskytl jen náznak šance, chopili by se jí.

„O čem to mluvíš?“ vyštěkl muž s cigaretou mezi rty. Zlostně přimhouřil oči.

Přiblížil jsem se. „Pracujete pro ranč Triangl, mám pravdu?“

„Ano.“ Muž se široce rozmáchl rukou. „Kam oko dohlédne, jsou pozemky Trianglu.“ Nevesele se usmál. „Můžeme dát ty ruce dolů, marshale?“

„Ne,“ odvětil jsem chladně. „Jste zločinci. Pomalu vytáhněte revolvery z pouzder a odhoďte je. Pak pojedeme kousek cesty společně.“

„Kam, jestli se můžu ptát?“

„Ke stádu.“

Vtom jsem spatřil, že od místa, kde ti tři odpočívali, vede další stopa. Něco ve mně bilo na poplach. Bylo mi jasné, že je tu ještě někdo jiný. Pohledem jsem zabloudil k pahorku, k němuž mířila tato další stopa. Tím směrem kráčeli nejméně dva koně. Snad tři.

Ti chlapi poznali příležitost, když jsem na okamžik polevil v pozornosti. Sáhli po revolverech.

Viděl jsem to koutkem oka.

Vytrhli kolty z pouzder. Neměl jsem čas rozmýšlet. Mechanicky jsem začal střílet. Moje puška plivala olovo, kouř a oheň. Chlapi se káceli k zemi. Dostali se ještě k výstřelu, tedy alespoň dva z nich. Ale zasáhl jsem je o rozhodující zlomek vteřiny dříve, takže sebou trhli a minuli mě.

Ozvěny výstřelů utichly. Pak zavládlo ticho. Bylo to zlověstné ticho po burácení střelby. Přerušilo ho až zasténání jednoho z mužů. Dobil jsem pušku a opatrně jsem se k němu blížil.

Jeden z nich na mě hleděl horečně se lesknoucíma se očima. „Je to jen vaše vina," řekl jsem a sklonil jsem se nad ním. Kulka mu vězela v pravém rameni. Mohl mluvit o štěstí, protože, kdyby kulka z winchestrovky vylétla ven z těla, zřejmě by brzy vykrvácel. Tato rána však nebyla příliš nebezpečná.

Vzal jsem zraněnému zbraň a zahodil jsem ji. Pak jsem přistoupil k dalšímu z mužů. To byl ten chlap v plášti. Byl po smrti. Třetí bandita dostal mou kulku do hrudi. Dýchal již jen slabě. Byl v bezvědomí a z koutku úst mu vytékal pramínek krve. Věděl jsem, že příští hodinu nepřežije.

Nakonec jsem si prohlédl koně. Měli značku Trianglu. Tušil jsem to. Pocítil jsem hořké zadostiučinění. Zapřísahal jsem se, že některé lidi z Trianglu pořádně zmáčknu.

Vrátil jsem se k muži, kterého jsem zranil. „Rozdělili jste se. Kde jsou vaši kumpáni?"

Chlap si jen odplivl.

Posbíral jsem zbraně, pušky jsem přerazil o kámen a revolvery schoval do sedlové brašny. Pak jsem se vydal pro koně. Když jsem se vrátil, zraněný seděl pod keřem. Po obličeji mu stékaly proudy potu. Oči měl podlité krví a na tváři mu cukal nerv.

Vytáhl jsem z brašny obvazy, pomohl jsem muži z košile

a ošetřil jsem mu ránu. Hlasitě zasyčel bolestí, když jsem utahoval obvaz.

Nakonec jsem se zabýval mužem s ránou v hrudi. Jeho obličej byl již poznamenám bezprostřední blízkostí smrti, nebylo mu pomoci.

Nic víc jsem nyní nemohl dělat.

Nasedl jsem na koně a rozjel se po stopě mužů, kteří pokračovali v cestě. Byli to asi tři koně.

Ujížděli k jihu.

Ptal jsem se sám sebe, jestli nezůstali v noci v naší blízkosti a nesledovali ráno, jak Joe vyráží na cestu se zatčeným. Směr, kterým se pustili, mi tuto domněnku potvrzoval. Ti tři, které jsem přemohl, zůstali vzadu, aby smetli ze stopy případné pronásledovatele. Jistě by mě skosili, kdyby je můj kůň včas neucítil.

Pomalu jsem pokračoval po stopě. Nepolevoval jsem v pozornosti a ni na okamžik...

Zraněný zasténal. Joe Madison přitáhl koni uzdu. Zvíře, které vedl na laně za sebou, poslušně zastavilo také. Kůň za sebou vlekl nosítka. Joe sesedl, omotal lano kolem sedlové hrušky a sklonil se nad raněným.

„Vodu," zachrčel Graham.

Joe odepnul od sedla polní láhev a podal banditovi napít. Graham mechanicky polykal. Něco vody mu skanulo na košili.

„Děkuji," zamumlal Graham slabým hlasem. „Kolik mil zbývá do Codmanu?"

„Deset nebo dvanáct," odpověděl Joe. „To přežiješ." Zavřel láhev a vrátil ji na místo. Pak nasedl.

Joe přejížděl mírný pahorek. Nahoře zastavil a otočil se, aby zkontroloval svoji stopu. Neviděl nic, co by mu dělalo

starost. Cesta pokračovala dolů. Koně pomalu kráčeli. Kvůli vlečným nosítkům nebylo možné nutit je k rychlejšímu tempu.

Vtom se před Joem zablesklo. Kulka zasvištěla, doprovázená vzápětí zaburácením výstřelu. Marshalův kůň se zhroutil k zemi jako zasažen bleskem. Madison stačil na poslední chvíli vytrhnout nohy ze třmenů a seskočit stranou. Jeho kůň se pokusil vstát, bolestně řičel a pak byl mrtvý.

Joe padl do úkrytu za koňským tělem a vytáhl winchestrovku z pouzdra. Kovově to cvaklo, když dobil.

Z průsmyku mezi kopci před ním se vyřítil jezdec a tryskem se blížil. Joe ho měl na mušce. Váhal ale stisknout spoušť. Měl zábrany střelit někoho ze zálohy.

Vtom se ale ozvala kopyta i za ním. Rychle se otočil. Blížil se k němu druhý jezdec. Mířil na něj puškou, jeho prst spočíval na spoušti. Stačil by jediný pohyb ukazovákem, aby se z hlavně na Joea vyřítila smrt.

Pak Joe zpozoroval i třetího jezdce, který vyjel na hřeben kopce po jeho pravici a tam zastavil.

Sevřeli ho do kleští. Se střízlivostí muže, který si uvědomuje, že se po něm již natahuje spár smrti, Joe poznal, že prohrál. Věděl, že se musí vzdát. Madison nebyl člověk, který by se snažil zvítězit v beznadějném boji. Odložil pušku, vstal a zvedl ruce nad hlavu.

Muž na kopci pobídl koně. Blížili se k marshalovi ze tří stran. Když se u něj zastavili, řekl jeden z mužů:

„Bylo od tebe rozumné zahodit tu pušku, marshale. Jinak bychom tě zabili."

Muž, který mluvil, přehodil nohu přes sedlo a sklouzl z koně. „Vezmu ti zbraně," řekl. „Pak se můžeš sám rozhodnout, jestli se pěšky vrátíš ke stádu nebo půjdeš dál do Codmanu, abys získal nového koně a zbraně." Chlap vzal Joeovu pušku a urazil jí pažbu. Pak mu vytáhl z

pouzdra kolt a zastrčil si ho za opasek.

Nakonec přistoupil k mrtvému koni, odvázal od jeho sedla lano koně vlekoucího nosítka a přivázal ho ke svému sedlu. Nasedl a otočil se v sedle. „Hodně zdaru, marshale," prohlásil uštěpačně. „Doufám, že jsi tvrdý chlap a ujdeš deset mil." Pobídli koně a rozjeli se k jihu. Joe zasupěl. Neušlo mu, že koně těch mužů nesli značku Trianglu. Odepnul sedlo z mrtvého koně a naložil si ho na rameno. Pak se vydal na pochod. Vydal se cestou, kterou přijel. U stáda měli náhradní koně.

Marshal neurazil ještě ani míli, když se ve zvlněném terénu vynořil jezdec.

Joe zatím neviděl podrobnosti. Kráčel dál. Jezdec se blížil a zanedlouho Joe poznal svého kolegu Waca. Ulehčeně si oddechl...

Když jsem před sebou poznal Joea, mohl jsem si spočítat na prstech, která uhodila. Za chvíli jsme byli tváří v tvář. Zastavil jsem a seskočil z koně. Joe odhodil sedlo na zem a klepl prsty o klobouk. Řekl: „Nějací chlapi z Trianglu mi zastřelili koně pod zadkem. Zajatec je pryč. Pojedeš dál po jejich stopě, Waco?"

„Ano. Dostal jsem tři jejich komplice. Dva jsou zranění, jeden mrtvý. Nechal jsem je na místě. Je tam i jeden kůň pro tebe. Dej sem sedlo parťáku a vylez si na koně za mě."

Přehodil jsem sedlo před sebe a vytáhl jsem levou nohu ze třmene, aby Joe mohl nasednout. Necelá hodina cesty s dvojitou zátěží nemohla koni ublížit...

Bandita, který dostal kulku do hrudníku, zemřel. Druhý muž, ten s ránou v rameni, zmizel. Chyběl jeden kůň.

Joe seskočil na zem. Podal jsem mu jeho sedlo. Šel ke koním banditů, kteří stáli u keře, a osedlal grošovaného hřebce. Pak jsme naložili oba mrtvé na hřbet posledního zvířete. Podal jsem Joeovi jeden z revolverů, které jsem vzal banditům. Zastrčil ho do pouzdra a nasedl.

Vraceli jsme se ke stádu. Vedl jsem za sebou koně s mrtvými bandity.

Stádo bylo na další cestě na sever. Jack Warner se nedal ničím zadržet. Na voze bylo nářadí, abychom mohli bandity pohřbít. Kuchař nám pomohl. Pak jsme se vydali za stádem.

Kolem poledne příštího dne jsme dorazili ke Canadian. Kvůli předchozím dešťům byla řeka dost divoká a kalná. V místech, kde byl nízký břeh, se rozlila. Rozlehlé kusy prérie se nacházely pod vodou.

U města Canadian na východě a Sanfordu na západě byly brody. To by ale znamenalo zajížďku dlouhou čtyřicet mil. Navíc jsme se domnívali, že by brody byly také nebezpečné.

Odvážili jsme se tedy k přechodu řeky. Jack Warner vjel s vedoucím zvířetem do hnědých vln. Jeho kůň se plašil. Ale předák ho nesmlouvavě donutil jít dál. Následovalo ho několik krav a pak zbytek stáda. Již po několika krocích zvířata ztrácela půdu pod nohama a musela plavat. Proud je unášel stranou.

Oba jezdci na křídlech práskali biči. Jezdec na konci se staral o to, aby na břehu nezůstala žádná zvířata. Byl to podivný obrázek vidět téměř tisíc rohatých hlav čnět z vody. Několik zvířat však nedokázalo přeplavat řeku a ponořilo se pod hladinu. Pak vedoucí krávy dosáhly druhého břehu. Vyběhly na suchou zem a začaly se pást. Na opačném břehu bylo stále víc kusů. Když byl v řece i zbytek stáda, následovali ho i boční jezdci a poslední muž.

Pak vjel do vody vůz s kuchyní. Na všech jeho rozích byly přivázány prázdné soudky, které ho měly nadnášet. Vůz se skutečně držel na hladině jako nějaký vor. Tahouni plavali. Vůz byl odnesen proudem dost daleko, ale dostal se šťastně na druhou stranu.

Nakonec jsme do řeky pobídli koně i my.

Když jsme se vynořili na protějším břehu, řekl Warner: „První velkou překážku máme za sebou. Další budou zřejmě Coldwater Mountain. Ale až je překročíme, do Camp Kerricku bude zbývat deset mil.“

„Ztratil jste hodně zvířat, Warene?“ zeptal jsem se.

„Je to v mezích. Počítali jsme s nějakými ztrátami.“ Předák si zamyšleně promnul bradu. „Rád bych věděl, jak je na tom stádo Trianglu. Předpokládám, že jsme ale rychlejší. Co si myslíte vy, Waco? Pokusí se nám ti bastardi ještě jednou zabránit v cestě?“

„Nevím. Nesmíme na ně zapomínat.“

Jack Warner otočil koně a jel k mužům, kteří se shromáždili u vozu. Chvíli s nimi hovořil. Pak se vydal na čelo stáda a vedl dál.

Dva jezdci zůstali vzadu. Po stranách stáda nyní jezdili jen dva muži. Tušil jsem, co Warnera přimělo nechat dva muže u řeky. Měli zabránit stádu Trianglu dostat se na druhý břeh.

Svěřil jsem se s touto myšlenkou Joeovi, řekl jsem: „Ti dva mají zastavit stádo Trianglu na protějším břehu. To se mi nechce líbit.“

„Z Warnerova hlediska je to naprosto oprávněné,“ mínil Joe. „Ale my to nesmíme připustit.“

Jel jsem ke dvěma mužům, kteří odstavili koně za křoví a přivázali je. „Jedeme dál!“ křikl jsem. „Zapomeňte na to, že chlapy z Trianglu přivítáte olovem.“

Jeden se ohradil: „Posloucháme Warnerovy příkazy, Waco. Ty a tvůj kolega nám nemáte co poroučet. Takže se obraťna Warnera.“

„To taky udělám.“

Cválal jsem na čele stáda. Warner za sebou vedl obrovského býka se širokými rohy. Musel jsem překřikovat dupot dobytka. „To není dobrý nápad nechávat u řeky dva chlapy, aby zadrželi stádo Trianglu,

Warnere!“

„Do toho vám nic není. Já musím za každou cenu dovést toto stádo do Camp Kerricku dřív než Triangl. Udělám všechno proto, abych splnil svůj úkol. Neraďte mi, co mám dělat.“

Jel jsem vedle něj. „To nestrpím, Warnere. Přikažte těm dvěma kovbojům, aby se vrátili ke stádu.“

„A co když nepřikážu?“

„Tak vás donutím.“

„A jak? Přidržíte mi bouchačku pod nosem?“

„Ne.“ Švihl jsem rukou a popadl jsem Warnera. Nečekal to, a tak jsem ho strhl z koně. Zastavil jsem a seskočil jsem ze sedla. Stádo pokračovalo dál. Ale dobytek se nám vyhnul, obcházel nás z obou stran.

Jack Warner se rychle zvedl. Nezvladatelný vztek mu křivil rysy. Skočil po mně…

Podařilo se mu mě sevřít. Pokusil se mě udeřit čelem do obličeje. Trhl jsem hlavou zpět a pak jsem rozrazil jeho sevření. Nato jsem mu zabořil pěst do žaludku a vystřelil levačku, která ho zasáhla do brady. Po první ráně se předklonil, po druhé odvrávoral stranou. Narazil do nějakého zvířete, uskočil o krok, ale pak našel rovnováhu.

„Já tě roztrhám na kousky, Waco!“ zařval předák. Pak se ke mně blížil se zdviženými pěstmi. Jeho pěsti vystřelily proti mně. Dvěma úderům jsem se vyhnul, třetí jsem vykryl předloktím a pak jsem máchl levou pěstí. Zasáhl jsem Warnera do hrudní kosti a on zalapal po dechu. Ustoupil o krok. Jeho obličej zmodral a oči mu lezly z důlků.

Vyrazil jsem mu dech. Se zdviženými pěstmi jsem čekal, co bude dál.

Warner pak zase zaútočil. Jak se zdálo, snažil se udržet čistou hlavu. Bojoval tvrdě a zarputile. Pružil na špičkách a vysílal proti mně úder za úderem.

Držel jsem se volně v kolenou, pružil jsem a mnoha úderům jsem se vyhnul pootočením trupu. Warnerovy výpady byly rychlé a překvapivé. Jeho pěst mě bolestivě zasáhla do spánku.

Levým ramenem napřed jsem skočil po Warnerovi a současně ho trefil pravou pěstí do tváře. Předák zakolísal. V jeho očích byl úžas a vztek. Okamžitě se na mě otočil a vyslal pravou pěst vpřed. Ráně jsem se vyhnul, jenomže jsem klopýtl a musel jsem chytat rovnováhu. Podařilo se mi udržet se na nohou.

Warner se po mně divoce vrhl. Celou váhou těla mě zasáhl kolenem do břicha. Byl jsem bez dechu a kolena se mi podlomila. Rukama jsem mávl jen do prázdna.

Warner mi nehodlal dát šanci. Jeho pravá noha vylétla. Chtěl mě nakopnout do brady. Taková rána by ukončila boj. Dokázal jsem sebou ale trhnout vzad a jeho bota mi prolétla těsně před nosem. Stačil jsem ho popadnout za kotník a trhnutím jsem mu otočil nohou. Zařval a padl na zem.

Pustil jsem ho a vyskočil jsem na nohy. Už jsem mohl zase dýchat. Byl jsem rozzuřený, protože jsem se přesvědčil, že Warner ani v nejmenším nedbá na pravidla čestného boje. Neměl jsem s ním tedy soucit. Jakmile se dostal na kolena, uštědřil jsem mu ránu do tváře, takže se hned zas svalil do prachu. Chvíli zůstal ležet, aby se nadechl k dalšímu boji. Mohl jsem to skončit, ale nechtěl jsem klesnout na Warnerovu úroveň. To jsem nechtěl, bránila mi v tom moje čest.

Čekal jsem tedy s napřaženými pěstmi, dokud se nepostaví na nohy a nezaujme pozici. Skočil po mně a mával divoce pěstmi. Zasáhl jsem ho do obličeje. Nedal se

zastavit a nebylo na něm znát, že už schytal mnoho úderů.

Strach, že prohraje tento souboj, mu propůjčoval vytrvalost. Vrčel jako vzteklý vlk. Zdálo se, že zapomněl na svět. Jeho pěsti vířily. Ale nezasáhl mě. Sklonil jsem se před jeho rozmachy, a když jsem se napřimoval, udeřil jsem ho pěstí do žaludku. Warner se nedobrovolně předklonil, pokusil se mě sevřít pažemi, ale já jsem mu zasadil další ránu do brady, která jím trhla zase vzhůru.

Odklopýtal, ztratil rovnováhu a posadil se do prachu. Ale rychle se vzpamatoval, vyškrábal se na nohy, odrazil se a vrhl se na mě se skloněnou hlavou jako býk, který se snaží nabrat kovboje na rohy.

Ten chlap snesl víc než kdokoliv jiný, s kým jsem měl tu čest. Bylo to prakticky nadlidské vypětí, které mu dovolovalo bojovat dál. Skočil po mně a objal mi nohy. Padli jsme na zem, několikrát se převalili, ale podařilo se mi vzepřít koleno mezi sebe a jeho a odrazil jsem ho od sebe. Na nohy jsme se dostali ve stejný okamžik. Sklonil jsem se pod dalším pravým hákem a opět jsem mu zabořil pěst do břicha. Nyní už byl předák u konce. Se zaúpěním se předklonil a moje spojené ruce ho poslaly ranou do zátylku k zemi.

Padl na obličej a nohy mu bez kontroly cukaly. Chytil jsem ho za vestu a zvedl jsem ho na nohy. Koně pokračovali dál společně s dobytkem. Teprve nyní jsem si uvědomil nebezpečí, v němž jsme se nacházeli. Dostrkal jsem Warnera k jeho koni a pomohl jsem mu nasednout. Pak jsem se vyšvihl na svého ryzáka.

Podařilo se mi dostat se ven ze stáda. Pak se vedle mě vynořil i Warner. Jeho obličej nesl nepříjemné stopy mých pěstí a oči se mu leskly jako v horečce. Získal jsem v tom člověku zarputilého nepřítele. Vzdoroval jsem jeho nenávistnému pohledu.

Pak ale stočil koně a rozjel se na špici stáda.

Vrátil jsem se k mužům u řeky. „Sedněte na koně a vraťte se na svá místa u stáda. Přesvědčil jsem Warnera, aby vás tady nenechával.“

Okamžik na mě hleděli. Zdálo se mi, že mi nechtějí uvěřit. Neústupně jsem jim hleděl do očí. Nakonec pokrčili rameny, odvázali koně a nasedli. Mlčky se rozjeli ke stádu.

Joe přijel ke mně. „Strhla se nějaká bitka, mám pravdu?“

Zřejmě mi to vyčetl z obličeje.

Přikývl jsem. „Ano. Některým lidem nedomluvíš. Musíš jim to vtlouct do hlavy ručně. Pokračuj se stádem, parťáku. Já tady počkám na lidi z Trianglu.“

„Chlapi z Trianglu nám asi nebudou přátelsky nakloněni. Navíc si myslím, že to byli oni, kdo před pár dny zabil ty dva kovboje. Měj se maximálně na pozoru, Waco-amigo.“

„Budu, parťáku. Nespouštěj z očí Warnera. V něm jsem nezískal zrovna přítele.“

Joe přikývl. Pak se vydal za stádem.

Jack Warner jel asi tři míle před stádem. Chtěl najít nejlepší cestu pro další den. Projížděl právě mezi dvěma kopci. Náhle se před ním vynořil jezdec a zastoupil mu cestu. Nejprve předák sahal po koltu, ale pak jezdce poznal a uvolnil se.

„To jsi ty,Wyatte?“

„Ano. Jak to vypadá? Sledoval jsem stádo. Jedou s vámi dva hvězdonoši. Co to má znamenat?“

„Henderson s Jeffordem požádali o pomoc okresní soud, když bylo přepadeno stádo a zabiti dva muži. Ti marshalové se k nám připojili, protože se dají očekávat

další přepadení. Jmenují se Waco a Madison.“

„To se mi nelíbí.“

„Myslíš, že mě se to líbí? Budou u nás až do Camp Kerricku. Pak se budou chtít vrátit se mnou a ostatními. Netuším, jak se mi podaří utéct s penězi za prodej stáda.“

„Musíme ty dva uklidit z cesty,“ řekl Wyatt Lawton. „To nebude problém.“

„Waco zůstal vzadu. Zřejmě čeká na stádo Trianglu. Mohl bys na něj nastražit past. Kde jsou ostatní?“

„Čekají na mě kus cesty odsud mezi kopci.“

„Budeme se jich muset zbavit, pokud si chceme nechat výdělek za obě stáda.“

„Ani si toho nepovšimnou, bratříčku.“

Warner se zazubil. „Pro každého dvanáct tisíc dolarů. To nám bude stačit do konce života.“

„V Mexiku, bratře. Tamní seňority nám budou zobat z ruky.“

„Měli bychom jít na sever, do Montany,“ namítl Jack Warner. „V Golden Gulch se zlato povaluje po ulicích, jen se pro ně sehnout. Během chvíle uděláme z dvanácti sto dvacet tisíc.“

„Pro mě za mě,“ řekl Lawton. „To se mi bude taky líbit. Z tohoto závodu ale na rozhodně vyjdeme jako vítězové my dva.“

„Měl bys nás zbavit toho Waca. Máš k tomu dobrou příležitost. Madison už pak tolik nebezpečný nebude. Ti dva ale musí prostě zmizet. Jinak to pro náš podnik vidím černě.“

„Waco je už teď mrtvola,“ řekl Wyatt Lawton. Pak pobídl koně a zajel zpět mezi pahorky.

Jack Warner pokračoval dál.

V křovinách podél břehů cvrlikali ptáci a bzučely včely. Monotónní šumění řeky mě uspávalo. Seděl jsem na kameni a čekal jsem. Musel jsem čekat dlouho. Bylo již šero, když jsem zaslechl, že se blíží stádo. Na západním nebi zářila jediná hvězda. V těch místech se protrhly husté mraky. Obloha tam měla temně purpurovou barvu. Byl to již jen odraz zapadlého slunce...

Pak se na opačném břehu objevil vedoucí jezdec s býkem na lase.

Vstal jsem.

Protože již nastalo šero a před příchodem noci by nebylo možné přepravit na druhou stranu dobytek a vůz, zůstalo stádo na jižním břehu. Pokud bych tedy chtěl mluvit s vůdcem, musel bych znovu přejít na protější břeh, nebo čekat do rána.

Rozhodl jsem se ještě jednou překonat Canadian River. Ryzák se zdráhal vstoupit do vody. Musel jsem ho pobídnout důrazněji. Kopyta cákala v mělké vodě u břehu, ale vzápětí musel kůň plavat. Jeho hruď si razila cestu proudem jako příď loďky. Proud mě odnesl, ale nakonec se kůň dostal na pevnou zemi. Byl jsem po prsa mokrý.

Několik kovbojů si mě všimlo a přišli k řece. Uviděli moji hvězdu a vyčkávavě si mě měřili zachmuřenými pohledy. Přijel jsem k nim a řekl jsem: „Chtěl bych mluvit s vaším šéfem."

Jeden z nich, atleticky stavěný muž se širokými rameny, přistoupil blíž. „Já tomu tady velím. Jmenuji se Vaugham. Proč se mnou chcete mluvit?"

Odvětil jsem: „Stádo Hendersona a Jefforda je půl dne cesty před vámi. Sotva je předstihnete. Proto vám chci poradit, abyste se vrátili. Uznejte porážku, Vaughame."

Drsný úsměv se rozlil kolem jeho rtů. Dodal mu výrazu neústupnosti. „Na to zapomeňte, marshale. Předhoníme jejich stádo a dorazíme do Camp Kerricku před nimi.

Můžete si ušetřit námahu.“

„Vaši lidé přepadli jejich stádo, ale přepad jim nevyšel,“ řekl jsem. „Bude to mít dohru. Lidé, kteří jsou za tuto akci zodpovědní, skončí před soudem.“

„O jakém přepadu to mluvíte? O tom, při němž přišli o život ti dva kovboji?“

„Ne, mluvím o minulé noci. Byli to jezdci ranče Triangl. Šéf vašeho ranče Smith mi bude muset zodpovědět nějaké dotazy, až se vrátím z Camp Kerricku.“

„O tom vám nic neřeknu,“ odvětil Vaugham. „Nemám s těmi přepady nic společného stejně jako muži, kteří provází toto stádo.“

Nespouštěl jsem z něj oči. Působil na mě věrohodně. Pokoušel jsem se mu něco vyčíst z tváře, ale to se mi nepodařilo. Nedal znát ani náznakem, co mu táhne hlavou.

Muži, kteří stáli za Vaughamem zaujali konfrontační postoj. Moje hvězda je nezajímala, to bylo očividné. Pro ně platil jen zákon širé prérie, a to zákon silnějšího.

Vaugham na mě provokativně hleděl. Pak úsečně prohlásil: „Mám za úkol dohnat toto stádo do Camp Kerrick. A to taky udělám, ať se děje cokoliv.“

Vůdce to řekl dostatečně jasně, z jeho tónu vyplývalo, že se nedá od svého rozhodnutí ničím odvrátit. Mluvil bych jen do větru.

Pokrčil jsem rameny. „Jak se zdá, nechcete si dát poradit. Dobrá, pokračujte v cestě, v tom vám bránit nemůžu. Pokud by se ale měly vyskytnout nějaké násilnosti ze strany Trianglu, je třeba počítat se mnou a mým kolegou.“

„Neměl byste mi vyhrožovat,“ zavrčel Vaugham. „Ať jejich stádo přepadl kdo chtěl, já s tím nemám nic společného.“

Otočil jsem koně a pobídl jsem ho k řece, abych ji do

třetice toho dne překonal.

Cítil jsem jejich pohledy téměř hmatatelně. Pak jsem byl zase ve vodě. Kdyby na mě měl někdo spadeno a zastihl mě v této situaci, byl bych vydán jeho kulkám na milost a nemilost. Tato představa mi vyvolávala mravenčení mezi lopatkami.

Hladina se leskla jako roztavený bronz. Kolem mě proplul středem koryta vyvrácený strom. Voda pěnila. Kůň se musel opět velice namáhat. Ale pak jsme byli na druhé straně. Voda kapala z koně i ze mě. Ohlédl jsem se nazpět. Na protějším břehu hořel oheň. Vaugham a několik z jeho mužů stáli na břehu a dívali se za mnou.

Moje mise nepřinesla žádný úspěch. Nebyl jsem z toho nadšený. Tma narůstala. Kus nebe na západě byl již temně fialový a do půl hodiny měla zavládnout noc.

Věděl jsem, že stádo bude asi čtyři míle přede mnou.

„Běž," pobídl jsem koně a usadil jsem se pohodlně v sedle. Kůň se dal do klusu...

Urazil jsem asi dvě míle, když tu třeskl výstřel. Ucítil jsem na zátylku žhavý závan kulky. Ostřelovač mířil na mou hlavu, ale zřejmě chybně odhadl rychlost koně. Nebo mě v počínající tmě neviděl jasně.

Ozvěna výstřelu ještě nedozněla, když jsem byl dole z koně a tasil jsem winchestrovku. Dobil jsem náboj do komory a přes prázdné sedlo jsem vyhlédl směrem, odkud přilétla kulka.

Ve tmě jsem nic neviděl. Vše bylo v klidu. Uplynulo několik vteřin. A pak se na jednom návrší zablesklo. Byl to plamen z hlavně. Vrhl jsem se stranou. Ozvěna výstřelu se odrážela mezi svahy.

Chopil jsem koně za uzdu a vlekl jsem ho za sebou ke

skupině keřů. Tam jsem ovinul uzdu kolem větve. Pak jsem se plížil k okraji křoví, poklekl jsem na koleno a sledoval jsem místo, odkud se střílelo.

Byl jsem přesvědčen o tom, že šlo o Warnera, který opustil stádo, aby na mě počkal a nachystal mi léčku. Z jeho pohledu, když jsem ho porazil, vyzařovala hmatatelná nenávist.

V krytu za keři jsem se plížil směrem k návrší, odkud na mě někdo střílel. Obezřetně jsem kladl nohu před nohu. Pohyboval jsem se tiše jako puma na lovu. Pak jsem zaslechl dusot kopyt. Rychle se vzdaloval a nakonec se rozplynul v tichu.

Vrátil jsem se ke koni, odvázal jsem ho a nasedl jsem. O chvíli později jsem byl na kopci, kde na mě číhal zákeřný střelec. Našel jsem dvě prázdné nábojnice. Pak jsem se pustil po stopě. I ve tmě jsem ji ve vysoké trávě rozeznával a viděl jsem, že vede na severozápad. Byl to směr, kterým se vydalo stádo poté, co překročilo Canadian River.

Stopa se mi ztratila v pásu dobytkem zdupané země.

Ryzák běžel rychlým klusem. Moje nervy byly napjaté k prasknutí. Musel jsem stále počítat s možností, že vjedu do další léčky. Nemusel jsem už podruhé mít tolik štěstí.

Stopa stáda mizela mezi dvěma kopci. Na západě se pokrývka mraků opět zatáhla. Měsíc se skrýval za mraky. Kopyta mého koně pravidelně dusala, tu a tam zachřestilo udidlo. Stíny noci mě naplňovaly nedobrou předtuchou. Někdy jsem zastavil, abych naslouchal. Slyšel jsem jen zvuky noční přírody.

Pak jsem ale uslyšel vzdálená kopyta. Zvuk se ke mně donesl a zůstával přibližně stejně silný. Nějaký osamělý jezdec cválal přede mnou nocí. Byl to ten střelec! Pobídl jsem ryzáka. Když jsem opět zastavil, nic jsem neslyšel. Zřejmě mě ten mizera už také slyšel a nyní na mě někde čekal, aby mi naservíroval žhavé olovo.

Sesedl jsem a pokračoval jsem pěšky. Zastavil jsem se na kraji příkrého svahu. Keře, které na něm rostly, vypadaly jen jako tmavé skvrny. Využíval jsem jejich ochrany a stoupal jsem nahoru. Pod botami mi šelestila tráva. Dospěl jsem na vrchol kopce a zaklekl jsem vedle keře. Pušku jsem opíral o bok. Ukazovák jsem měl na spoušti. Byl jsem připraven okamžitě vystřelit, kdyby se přede mnou cokoliv pohnulo…

Náhle jsem nablízku uslyšel suché prasknutí. Jako by to byl pozdrav smrti. Ztuhl jsem na místě a snažil se ani nedýchat.

Slyšel jsem, jak kůň ve tmě přešlápl na místě.

Můj protivník se musel nacházet v bezprostřední blízkosti.

Ani jsem se nehnul. Nervy jsem měl napjaté k prasknutí. Oba jsme vyčkávali. Pak jsem uslyšel rychlé kroky. Uviděl jsem, asi padesát yardů daleko, stínovou postavu mihnout se od keře ke keři.

Třikrát jsem do toho keře vypálil a bleskově jsem změnil pozici, protože jsem prozradil své stanoviště.

Vtom ale již svištěly kulky mého nepřítele. K zemi se snášelo listí. Kulky bzučely křovím jako zuřiví sršni. Výstřely se slily v jeden mocný hrom. Žádný z výstřelů mi ale nebyl nebezpečný.

Zamířil jsem na místo, odkud vyšel výstřel, a opětoval jsem palbu. Po každém výstřelu jsem se převalil o kus dál. Ten chlap také odpovídal střelbou a rovněž měnil pohotově pozici.

Pak zbraně utichly. Ticho, které následovalo, však bylo těžké jako olověná deska. Uslyšel jsem kradmé kroky. A pak se ozvaly údery kopyt. Můj protivník pokračoval v jízdě…

Uháněl jsem ke svému koni, skokem jsem byl v sedle a hnal jsem koně do zátočin mezi kopci. Střelce jsem již ani

neviděl ani neslyšel. Hrál si se mnou na kočku a na myš. Poznal jsem, že se jedná o zkušeného muže, kterého nesmím podcenit.

O hodinu později jsem dorazil k odpočívajícímu stádu. Strážili ho dva muži. Ostatní honáci spali. Joe také. Probudil se, když jsem hodil na zem sedlo a rozbalil si deku vedle něj.

„Tak," řekl, „dosáhl jsi něčeho u chlapů z Trianglu?"

„Kde je Warner?" zeptal jsem se nejprve.

„Jel někam napřed, aby zjistil nejlepší trasu pro zítřek."

„Jel napřed," zopakoval jsem. „Nějaký darebák mě dvakrát ostřeloval ze zálohy. Myslím, že to nebyl nikdo jiný než Warner."

Joe se posadil. „Jsi zraněný?"

„Ne."

„Díky bohu."

Lehl jsem si vedle něj a zabalil se do deky. Pod hlavou jsem měl sedlo. Nemohl jsem usnout. Pronásledovaly mě události posledních hodin. Neměl jsem žádné důkazy, že to byl Warner, kdo po mně střílel. Musel jsem toho chlapa nějak odstavit, aby se znovu nepokusil mě zabít.

Později v noci jsem uslyšel Warnera přicházet. Dovedl koně do ohrady z lan, kterou napjali honáci. Pak šel také spát.

Za svítání byli již kovbojové na nohou. Kuchař připravil snídani. Servíroval vajíčka s praženým špekem a k tomu relativně čerstvý chleba. Káva byla dobrá a silná.

Když jsem se najedl, přistoupil jsem k Warnerovi. Dřepěl u ohně. Vzhlédl ke mně. V jeho očích jsem četl nepřátelství.

Řekl jsem: „Smůla, co?"

Warner pomalu vstal. Byl stejně vysoký jako já. Naše pohledy se střetly jako čepele šavlí. Zasyčel: „Nevím, o čem to mluvíte.“

Popadl jsem ho za klopy vesty a přitáhl jsem ho k sobě. „Vy dobře víte, o čem mluvím,“ zavrčel jsem. „Včera večer jste nebyl vpředu, abyste zjistil nejlepší cestu pro stádo. Vzdálil jste se odsud, abyste mě zákeřně a sprostě uklidil z cesty. Dvakrát jste se mě pokusil z úkrytu zastřelit.“

„Žvaníte nesmysly, Waco!“ odsekl Warner a zafuněl mi do obličeje. „Dejte ty ruce pryč. Nemáte na mě co sahat.“

Odstrčil jsem ho. Svěsil jsem ruce. „Varuji vás,“ řekl jsem ponuře. „I kdybyste mě zlikvidoval, můj kolega vás dovede k zodpovědnosti.“

Warner se beze slova otočil a šel ke koním. Jednoho osedlal a vydal se zase na čelo stáda.

Vůz jel první. Joe a já jsme ho následovali. Pokračovalo se k severozápadu. Protože již nepršelo, půda pomalu vysychala. Mezi kopci visely cáry mlhy. Hodinu za hodinou jsme pokračovali v cestě. Míle se pomalu vlekly. Až k Paloduro Creek nebyl nikde dostatek vody pro stádo. Věděl jsem, že hnaný dobytek bez dostatku vody velmi rychle ztrácí na váze. Krajina byla prázdná a jednotvárná. Ukázalo se slunce. Urazili jsme dobrých deset mil.

Navečer se to stalo. Stádo táhlo malým údolím obklopeným věncem pahorků. Tráva zde byla hnědá a rostly tu trnité keře. Místy se objevoval holý písek. Vůz na čele se zastavil, když končilo údolíčko a trasa vedla opět mezi kopce.

Vtom zazněly výstřely. Několik krav kleslo k zemi. Střelci čekali na obou stranách údolí. Také vedoucí býk, kterého vedl Warner na laně, klesl a převalil se s řevem na stranu.

Stádem se šířil neklid. Pršely další kulky. Některá zvířata byla jen zraněná a šílela. Vyrazila vpřed. Další je

následovala. Pak se celé stádo hnalo k sedlu mezi kopci, kde stál vůz.

Viděl jsem, jak se na nás řítí nespoutaný proud černých dobytčích těl. Bez dlouhého rozmýšlení jsem se rozjel stádu vstříc. Chtěl jsem ho přinutit, aby se stočilo a běhalo v kruhu, v němž by se zvířata unavila a zastavila se. Bylo to nebezpečné rozhodnutí a mohlo končit smrtelně.

Zatímco se můj kůň řítil vstříc stádu, odvázal jsem od sedla laso. Pak jsem zastavil. Smyčka vyletěla z mé ruky, jako by se na okamžik zastavila nad rohatou hlavou jednoho býka a pak se mu stáhla kolem krku.

Pak jsem strhl koně stranou a hnal jsem ho podél stáda, býka na lase stále za sebou, ačkoliv trhal hlavou a pokoušel se osvobodit. Můj kůň silně táhl. Ostatní zvířata se stočila za býkem. Stádo dunělo po okraji údolíčka. Donutil jsem ho pádit pořád dokola. Pustil jsem laso a pobídl jsem koně do svahu.

Dobytek proudil pode mnou. Země duněla. Nejedno zvíře kleslo k zemi a bylo udupáno. Jeden jezdec se hnal podél stáda. Práskal bičem. Vzápětí se k němu přidal i další. Kovbojové se starali o to, aby si dobytek zachoval směr.

Lomoz byl nepopsatelný. Zem se chvěla. Naplnil mě vztek. Pobídl jsem koně dál, a když jsem stanul na vrcholku, sesedl jsem a rozběhl se směrem, odkud padly některé z výstřelů.

Narazil jsem na stopu dvou koní. Za balvanem se válely prázdné nábojnice. Jakmile se stádo splašilo, dali se ti darebáci na ústup. Z krytu za touto skálou jsem vyhlížel na protější stranu údolí, kde měli stanoviště další střelci.

Kousek jsem stopu sledoval pěšky. Vedla dolů svahem a mizela na jihu. Poslal snad Vaugham, vůdce kovbojů z Trianglu, několik mužů napřed, aby zastavil cestu dobytka dvou malorančerů?

Vrátil jsem se na pahorek a prohlédl jsem si prázdné nábojnice. Nebyly ničím nápadné, takže jako stopa byly k ničemu. O chvíli později jsem už v sedle sledoval stopu. Joe se ke mně přidal. Řekl jsem mu o svém přesvědčení, že tu na nás číhali Vaughamovi jezdci.

„Pojeďme prostě po stopě," prohlásil Joe. „Uvidíme kde končí."

Přes kopec k nám doléhal lomoz splašeného stáda. Chvíli to potrvá, než se dobytek unaví a zastaví se.

Sledovali jsme stopu. Asi po míli se k ní přidružila další, přicházející ze západu. Bylo to asi pět koní.

Rozdělili jsme se. Zatímco já jsem jel dál po stopě, Joe se držel v bezpečnějším terénu pahorků. Kdybych se dostal do pasti, on by mohl zakročit a zaskočit naše protivníky.

Můj kůň šel volným krokem.Prohlížel jsem si kopce před sebou i po stranách. Winchestrovku jsem svíral v ruce. Pažbu jsem měl opřenou o stehno. Můj šestý smysl bil na poplach. Něco nedobrého viselo ve vzduchu. Něco smrtícího...

Náhle se někde mezi kopci rozpoutala střelba. Joe musel narazit na ty chlapy, které jsem sledovali. Nasadil jsem ryzákovi ostruhy. Kůň mě tryskem nesl mezi dva kopce. Pak jsem uviděl Joeova koně. Stál v půli svahu a hleděl mým směrem. Pobídl jsem ryzáka vzhůru. Seskočil jsem ze sedla u Joeova koně a spěšně jsem přehodil uzdu přes větev keře. Běžel jsem na vrchol kopce.

Joe klečel za balvanem a vysílal z hlavně kulku za kulkou.

Kryl jsem se vedle něj na druhé straně skaliska. Kulky svištěly provázeny hřměním, odražené střely kvílely

vzduchem. Joe zdvihl levou ruku a ukázal mi čtyři prsty. Takže jsme proti sobě měli čtyři protivníky.

„Vpadnu jim do zad!“ vykřikl jsem do hluku střelby.

Joe přikývl.

Stáhl jsem se zpět, uháněl jsem ke koni a naskočil jsem do sedla. Sjel jsem ze svahu mezi kopce a pak jsem zamířil širokým obloukem kolem vršku, na němž se opevnili naši nepřátelé.

Stále duněly pušky. Joe držel ty chlapy na jednom místě.

Sesedl jsem a vyběhl jsem do kopce vlevo od banditů. Nahoře bylo dost skalisek, která mě kryla. Viděl jsem dva z těch chlapů. Pod kopcem stáli čtyři koně a nervózně přešlapovali. Přestřelka je děsila.

Pozvedl jsem winchestrovku a vystřelil jsem těsně nad hlavou chlapa, kterého jsem viděl. Otočil se mým směrem, cosi zařval a začal na mě střílet. Můj druhý výstřel ho zkosil. Po čtyřech zalezl za balvan. Druhý se na mě také zaměřil a zasypal mou pozici deštěm kulek. Pálil v bleskovém tempu. Ale já jsem měl dobré krytí. Než si stačil najít kryt proti mému směru, skolil jsem ho. Zůstal ležet.

Další dva chlapi se náhle vyřítili od křoviska. Uháněli ke koním. Třetí muž se je snažil krýt. Byl to ten, kterého jsem zranil. Pálil jako smyslů zbavený. Dva chlapi se dostali až ke koním. Ze zákrytu za koňskými těly spustili palbu a stříleli, co pušky dovolily.

Viděl jsem, že zraněný vykulhal z krytu a poskakoval směrem ke koním.

Pak zazněl dusot kopyt. Pak se zpoza kopce vyřítil Joeův kůň. Joe ležel na jeho krku. Můj parťák rázně zastavil a seskočil. Bandité na něj zaměřili palbu. Ale můj druh již byl v krytu a opětoval střelbu. Kulhající bandita, který byl již téměř u koní, byl sražen k zemi. Kutálel se

svahem a pak zůstal ležet s rozpaženýma rukama.

Zbylí dva chlapi nasedli. Nelítostně zabořili koním ostruhy do slabin. Zvířata se vzepjala. Dva volné koně vzali s sebou. Kopyta zvířat se téměř nedotýkala země.

Sklonil jsem pušku. Nechtěl jsem je střelit do zad. Také Joeova puška zmlkla. Bandité prolétli kolem úbočí kopce a zmizeli nám z očí. Kopyta v trysku se rychle vzdalovala.

Vztyčil jsem se za skálou, která mě kryla.

Joe nasedl a jel k muži, kterého skolila jeho kulka. Seskočil z koně a sklonil se nad ním.

Běžel jsem ke svému koni. O chvíli později jsem byl u Joea. Držel v ruce kolt, vzhlédl ke mně a řekl: „Tomu už nepomůže nic na světě. Podíváme se na toho druhého. Snad je ještě na živu a prozradí nám, kdo je poslal."

„Kdo jiný než Vaugham?" řekl jsem. „Ten darebák se nezastaví před žádným svinstvem, jen aby dorazil do Camp Kerricku první."

Vystoupal jsem na pahorek, abych našel zbylého banditu. Byl naživu. Moje kulka ho zasáhla do boku. Ztratil mnoho krve, sténal a zdálo se, že ztrácí vědomí. Nepokoušel se mě zaskočit. Odzbrojil jsem ho. Pak jsem se zeptal: „Patříš k ranči Triangl?"

Pohlédl na mě krví podlitýma očima. „Ano, zatraceně," sykl. „Měli jsme rozehnat to stádo. K čertu, krvácím jako podříznuté prase. Pomoz mi marshale, nebo vykrvácím."

Přikývl jsem. „Dobře. Přinesu obvazy. Stiskni si zatím ránu."

Seběhl jsem ke koni, vzal jsem z brašny obvazy a vrátil jsem se nahoru. Joe šel za mnou. Vedl koně za ohlávku. „Byli to jezdci z Trianglu, co?" poznamenal.

„Ano." Stáhl jsem zraněnému kalhoty. Rána dost krvácela. Každým úderem srdce z ní prýštila krev. Smotal jsem kus gázy a vložil jsem ji do rány. Chlap vykřikl bolestí. „Nemůžu ti jinak pomoct," řekl jsem. „Můžu jen

zastavit krvácení. Stiskni zuby.“

Obvázal jsem kovboje, který byl z loajality k vedení ranče schopen stát se zločincem.

Měli jsme ho teď na krku. Byl pro nás koulí na noze. Jeho koně vzali jeho kumpáni s sebou. Musel tedy sedět na koni před jedním z nás, jiná možnost nebyla.

Vyhrabali jsme s Joem mělký hrob, do nějž jsme uložili mrtvého. Navršili jsme na něj velké kameny. Pak jsme se vydali na cestu.

Kovbojům se mezitím podařilo přimět stádo ke klidu. Když jsme se zraněným kovbojem dorazili k vozu, očekával nás tam Warner. Měřil si nás přimhouřenýma očima. „Patří ten darebák k Trianglu?“ zařval.

„Ano,“ odvětil jsem. „Jeden jeho kumpán zemřel při přestřelce.“

„To měl štěstí,“ zasyčel Warner. „Jinak by se houpal vedle tady toho sviňáka.“

Zapřel jsem se rukama o sedlovou hrušku. „Tady se nebude nikdo houpat, Warnere. Jen přes naše mrtvoly.“

Warner si opovržlivě odplivl. „Ztratili jsme už téměř sto kusů,“ zavrčel. „Byla jen šťastná náhoda, že nikdo z nás nepřišel o život. Ti darebáci by to jen uvítali.“

„Pokud je tomu tak, musí o jeho osudu rozhodnout soud,“ odvětil jsem. „Odvezeme ho do Borgeru. To je asi nejbližší město. Deputy šerif Finnegan ho zavře, než ho vyzvedneme před další cestou do Amarilla.“

Joe se ozval: „Ta šťastná náhoda, o které mluvíte, byl zásah mého kolegy Waca. Kdyby se mu nepodařilo stočit stádo do kruhu, byl by dobytek pryč a možná by někoho udupal. Neměl byste tedy zapomenout, komu vděčíte za to, že vše dopadlo relativně dobře.“

„Já nezapomínám,“ zamumlal šéf. Probodával mě pohledem. Neušla mi dvojsmyslnost jeho slov. „Nikdy,“ zasyčel nakonec, otočil se na patě a odkráčel.

Joe vyrazil se zraněným do Borgeru. Jack Warner uvolnil, i když velmi nerad, jednoho koně.

Já jsem se pustil po stopě, kterou zanechali dva prchající bandité.

Smrákalo se. Pak jsem v dálce uviděl oheň. Doléhaly ke mně zvuky klidného stáda. Rozeznal jsem stín jezdce, který se pohyboval kolem stáda.

Jel jsem k ohni. Na zemi seděli tři muži z Trianglu, mezi nimi i Vaugham. Hleděli na mě. Odrazy světla a stíny činily jejich obličeje zlověstně napjatými.

Vaugham vstal. Jeho pravice se položila na pažbu revolveru. „Vy, Waco?“

„Čekal jste někoho jiného?“

Vaugham neodpověděl. Jen na mě hleděl.

Řekl jsem: „Jeden z vašich mužů je mrtvý. Máte ho na svědomí. Druhý je raněný. Můj kolega ho veze do nejbližšího města. Vy jste je na nás poštval. Zatýkám vás jménem zákona, Vaughame.“

Také dva kovboji vstali. Zaujali ostražitý postoj. Vaugham stiskl rty.

V očích mu jiskřilo. Jeho pravá ruka stiskla pažbu koltu.

„Ale já se nedám zatknout, Waco,“ prohlásil. „Zastřelíte mě proto?“

„Jestli to bude nutné, tak ano. Pokud se budete bránit zatčení, je mým právem použít zbraň. Takže mějte rozum. Tato záležitost nestojí za to, abyste kvůli ní zemřel.“

„Máš proti sobě tři muže,“ křikl jeden z kovbojů. „Jeden z nás tě zasáhne…“

„Ale zbylí dva budou mrtví,“ odvětil jsem chladně. „A jedním z nich budeš ty, kamaráde. Takže ti neradím sahat na kolt.“

S posledním slovem jsem bleskově tasil a namířil jsem na Vaughama. Palcem jsem držel úderník. Jejich ruce sebou cukly směrem ke zbraním, ale ztuhli uprostřed pohybu. „Odepněte si opasek, Vaughame," poručil jsem. „Jeden z vás osedlá koně."

Když se Vaugham nehodlal podvolit mému rozkazu, natáhl jsem kohoutek. Bubínek se s cvaknutím posunul o jednu pozici. „Dělejte, co říkám!"

Jeho ramena poklesla. Zlobně si odfrkl. „Kam mě chcete odvézt?"

„Do Borgeru. Je tam vězení. Pak vás dopravíme do Amarilla, kde se budete muset zodpovídat před soudem. Asi strávíte pěknou řádku let ve vězení. Pokud se vám navíc prokáže i podíl na vraždě kovbojů Forsytha a Brannigana, budete viset."

„Já jsem nikoho nezabil," zavrčel Vaugham a rozepnul přezku zbraňového pásu. Opasek sklouzl k zemi. Pak udělal dva kroky dopředu. „Matte, osedlej mi koně," řekl.

Nechtělo se mi věřit, že se Vaugham tak rychle vzdá. Musel mít v zásobě nějakou zákeřnost, tím jsem si byl jistý. Sesedl jsem a nasadil jsem mu pouta.

Jeden z mužů, kteří s ním seděli u ohně, šel k provazové ohradě osedlat koně. Trvalo mu to asi deset minut. Pak kovboj koně přivedl. Vaugham se vytáhl do sedla. Jelikož jsem mu ruce spoutal před břichem, nebyl pro něj problém držet uzdu.

„Pojedete přede mnou," řekl jsem a otočil jsem se na dva muže, kteří stáli u ohně. „Radím vám, nepokoušejte se ho osvobodit."

Ti dva nic neřekli.

„Jedeme, Vaughame." Pobídl jsem koně. Vaugham se také rozjel. Hned nato jsme vyjeli z okruhu světla ohně a temnota nás pohltila.

Odhadoval jsem, že od Borgeru nás dělí asi patnáct mil.

Jeli jsme přímou čarou k jihu. Za tři hodiny se dala cesta zvládnout, aniž člověk příliš unavil koně. Nešlo mi z hlavy, proč se Vaugham tak pasivně podvolil osudu. Jel jsem za ním. Viděl jsem před sebou černý obrys muže a koně. Nebe již nebylo zatažené a bylo poseté hvězdami. Srpek měsíce stál na jihovýchodě. Vlál chladný větřík.

Jednou mi připadlo, že slyším kopyta. Zvuk, který přilétl s větrem, ale který jsem pak již nezaslechl. Myslel jsem si, že jsem se zmýlil. Za dvě hodiny jsme byli u Canadian River. Tmou se neslo její hučení a šumění.

Vaugham zastavil. Jeho kůň oddechoval. Kovboj řekl: „Odemkněte mi pouta, Waco, abych mohl plavat, kdyby se s koněm něco stalo."

„Jistě. Ale žádné podrazy." Přijel jsem k němu, vytáhl jsem klíček z kapsy u vesty a odemkl jsem mu jeden z ocelových náramků. „Vpřed," pobídl jsem ho. „Teď máte koně plně pod kontrolou."

Vaugham popohnal koně do vody. Věděl jsem, že je nebezpečné překonávat řeku v noci. Ale Borger ležel pět mil jižněji a nechtěl jsem se zajatcem zbytečně nocovat v divočině.

Následoval jsem Vaughama do řeky. Byl půl koňské délky přede mnou. Voda se pěnila na bocích našich koní, zatím měli ještě pod kopyty dno.

„To nedokážeme!" vykřikl Vaugham. „Je sebevražda lézt v noci do řeky. Waco, proč nejedeme do Sanfordu, kde je bezpečný brod?"

„Ty by byla zajížďka dvacet mil!" křikl jsem. „Jedeme dál!"

Náhle jeho kůň klopýtl. Zvíře se zanořilo do vln. Vaugham zmizel pod hladinou. Když se kůň vynořil, jeho jezdec již nebyl v sedle. Stočil jsem ryzáka a zamířil jsem k volnému koni. Pátral jsem pohledem po hladině řeky. Bylo tam mnoho vírů. Pak jsem spatřil, jak se Vaugham

vynořil deset kroků ode mne. Vší silou se držel na hladině. „Pomoc! Pomoc!“ Vír ho zase stáhl do hlubiny.

Seskočil jsem z koně a plaval jsem k místu, kde jsem ho viděl zmizet pod hladinou. Naučil jsem se dobře plavat v Nueces River, u níž jsem vyrůstal, oblečení na mně ale viselo jako olovo a táhlo mě dolů. Potopil jsem se. Pod vodou byla tma jako v hrobě. Ale hned jsem ucítil dno pod nohama. Voda tu nebyla ještě tak hluboká. Sahala mi jen po prsa. Proud se o mě opíral. Rozhlédl jsem se. Vtom jsem uviděl Vaughama pár kroků od sebe, jak se vynořil z vody. Nacházel se blíž ke břehu než já a spěchal k němu.

Odrazil jsem se a uplaval jsem několik temp. Pak jsem se dostal na nohy a brodil jsem se dál, vodu jsem měl asi po pás.

Vaugham se již brodil mělkou vodou u břehu.

Snažil jsem se ho dostihnout. „Stůj!“

Vaugham se ke mně otočil a zastavil se. Když jsem od něj byl jen na krok, vylétla jeho noha proti mně. Dostal jsem kopanec do hrudníku a proti své vůli jsem se se zasupěním předklonil. Bylo mi zle, zatočila se mi hlava.

Vaugham ke mně rychle přiskočil. Švihl levou pěstí a trefil mě na ucho. Před očima se mi zajiskřilo. Sáhla po mně mdloba. Vzápětí mě ten chlap srazil dolů. Ponořil jsem se celý pod vodu. Vaugham mě držel pevně. Chladná voda zaplašila mdloby. Vzpíral jsem se proti předákovu tlaku. Docházel mi vzduch.

Zmítal jsem sebou. Jeho prsty ze mě sjely, vynořil jsem hlavu nad hladinu a prudce jsem se nadechl. V příští vteřině už jsem byl ale zase zatlačen pod vodu. Bil jsem kolem sebe pěstmi a také jsem ho zasáhl, ale Vaugham nepovolil. V plicích mě bodalo a vzmáhala se ve mně panika.

Donutil jsem se k jasnému uvažování, přitáhl jsem pod sebe nohy a odrazil jsem se vší silou ode dna. Osvobodil

jsem se. Vylétl jsem z vody jako delfín ve skoku, spatřil jsem před sebou jeho postavu a vzápětí jsem mu uštědřil pravý hák s pořádným rozmachem.

Vaugham klopýtl vzad.

Vytřel jsem si vodu z očí a viděl jsem lépe. Vaugham se otočil a brodil se ke koním, kteří zmateně přešlapovali na místě. Poznal jsem, kam míří. Nechtěl prchnout, chtěl se dostat k mé pušce. Vytasil jsem kolt a doufal jsem, že střelivo neznehodnotila voda. Bleskově jsem natáhl kohoutek a stiskl spoušť. Zaduněl výstřel. Vystřelil jsem mu těsně nad hlavou.

Zastavil se.

„Ještě krok," vykřikl jsem, „a dostaneš kulku do kolene a do Borgeru dorazíš svázaný jak balík hadrů!"

Byl jsem vzteky bez sebe, už jsem se neunavoval ani formální zdvořilostí. To již bylo lhostejné. Zvedl ruce. „V pořádku," křikl. „Vyhrál jsi, Waco, vzdávám se."

„To bych ti radil," odvětil jsem a brodil jsem se ke koni. „Nasedej."

Vylezl na koně a pobídl ho. Pak musel jeho kůň plavat. Můj ryzák také ztratil dno pod kopyty a plaval. Proud nás o kus unesl, ale bez větších potíží jsme se dostali k druhému břehu. Koně se vyšplhali do prudkého břehu. Mocně se zapírali zadníma nohama. Vtom Vaughamův kůň uklouzl. Vzpínal se a nechtěl nahoru. Předák měl plné ruce práce, aby se udržel v sedle. Pak ale koně tvrdě donutil vystoupat na břeh.

Voda z nás crčela. „Tak tohle byl pokus o vraždu marshala," oznámil jsem mu. „To se ti také připíše na účet."

„Ještě nejsem před soudem," zabručel Vaugham. „Lidé, kteří za mnou stojí, jsou mocní a vlivní. Oni nedovolí, abych..."

Přerušil jsem ho: „Jestli mluvíš o Silasi Smithovi, tak

ten ti nepomůže. Tobě pomůže jen přiznání. Musíš před soudem dosvědčit, že ten přepad, při němž zahynuli dva kovboji, byl nařízený Smithem…“

„Já nemůžu podat žádné svědectví, protože nevím kdo přepadení spáchal, ani kdo ho nařídil.“

„Já to zjistím,“ řekl jsem a pak jsem mu zase spoutal ruce. „Jedeme dál,“ poručil jsem. „V Borgeru už na tebe čeká cela.“

Dorazili jsme do Borgeru. V mnoha domech se již nesvítilo. Lidé spali. Také v šerifově kanceláři byla tma. Zamířili jsme k saloonu, odkud vycházela směsice hlasů. U vázací tyče stálo asi půl tuctu koní.

Sesedli jsme. Přivázal jsem koně a pak jsem postrčil Vaughama do výčepu. Lítací dveře se za mnou s vrznutím zhouply. Pozornost všech přítomných se rázem obrátila na nás. Uviděl jsem Joea a Mortimera Finnegana, mladého šerifova zástupce, kteří spolu seděli u stolu.

„Jak to vypadáte?“ křikl kdosi. „Jak utopené myši…“

Pár chlapů se zasmálo.

Dovedl jsem zajatce ke stolu, kde seděl Joe s Finneganem. Měli před sebou sklenice piva. Oba vstali. Finnegan si měřil pohledem mého vězně. Pak řekl: „Není to Stan Vaugham z Trianglu? Co provedl, že ho vezete do Borgeru v poutech?“

„Nechal rozehnat Jeffordovo a Hendersonovo stádo a pokusil se mě zlikvidovat. Možná byl i u přepadu, při němž zahynuli kovbojové Forsyth a Brannigan.“

„Odvedu ho do cely,“ řekl Finnegan a obešel stůl. Prohlédl si mě od hlavy k patě. „Dám vám suché oblečení, Waco, pojďte se mnou.“

Nejprve jsme zavedli Vaughama do vězení. Finnegan obýval místnost přidruženou ke kanceláři. Vybral mi nějaké suché oblečení. Oblékl jsem se do čistého a učesal jsem se.

Pak jsme se vrátili do saloonu. Rozhodli jsme se s Joem, že se vrátíme ke stádu ještě v noci. Rozloučili jsme se s Finneganem, kterému jsem slíbil vrátit jeho věci, až to bude možné.

Finnegan jen mávl rukou.

Pak jsme odjeli z Borgeru. Museli jsme přes řeku a já jsem byl znovu po pás mokrý. Na druhém břehu jsme pobídli koně do rychlého cvalu. Po dvou hodinách jsme dorazili na místo, kde stálo stádo ranče Triangl, když jsem zatýkal Vaughama.

Dobytek byl stále tam, ale nikdo ho nehlídal. Našli jsme dva mrtvé kovboje. Jejich život byl ukončen kulkami. Vůz někdo zapálil a zbyly z něj jen ohořelé části. Nemohli jsme nic dělat, o mrtvé se museli postarat lidé z Trianglu. Jelikož tu večer byli kromě Vaughama tři muži, počítali jsme s tím, že někdo odjel na Triangl.

Objížděli jsme s Joem stádo, dokud jsme nenarazili na stopu, která nás zavedla mezi kopce. Bylo to několik koní. Pustili jsme se po ní a za dvě hodiny jsme před sebou měli stopu Hendersonova a Jeffordova stáda. Stopa koní se s ní spojila, jezdci pokračovali po pásu země zdupané dobytkem.

Když svítalo, dohnali jsme stádo. Měli ho na starost dva muži. Dobytek odpočíval. Obstarali jsme své koně. Kuchař již chystal snídani. Zavoněla čerstvá káva.

Na moji otázku kuchař odpověděl: „V noci se nic nápadného nestalo, Waco. Všude byl klid.“

„Byl Warner a jeho muži celou dobu u stáda?“

„Samozřejmě. Proč se ptáte?“

Zůstal jsem mu dlužen odpověď. Pokrčil rameny a odešel po své práci. Vzbudil Warnera a ostatní. Nikdo se nás nevyptával. Muži dostali snídani, posedali si do trávy, jedli a pili kávu. Také jsme se s Joem najedli. Pak jsem šel za Warnerem a řekl jsem:

„Včera večer jsem zatkl Vaughama a odvezl jsem ho do Borgeru. Zatímco jsem byl ve městě, někdo přepadl stádo Trianglu. Zemřeli dva muži.“

Warner se tvářil neutrálně. „Proč s tím jdete za mnou? Třeba to byli nějací zloději dobytka. Co já vím.“

Nevěřil jsem mu. „Byl jste vy a vaši muži celou noc u stáda?“

„Ano.“

Něco nesouhlasilo. Instinktivně jsem to cítil. Nedůvěřoval jsem mu. Nedalo se prokázat, že tu byl, ani že se se svými jezdci nevrátil, aby přepadl stádo konkurentů.

O hodinu později byl dobytek opět na pochodu. Jel jsem napřed. Joe zůstal poslední, daleko za jezdcem, který poháněl dobytek zezadu a hlídal nám záda. Stádo táhlo na severozápad...

Jeden muž jel na ranč Triangl, aby informoval vedení, že Vauhgam byl zatčen marshalem Wacem a odvezen do Borgeru. Rovněž musel přednést špatnou zprávu, že jeho skupina přišla o jednoho mrtvého a o jednoho raněného, který se rovněž nachází ve vězení v Borgeru.

Frank Stilwell, předák ranče, svolal okamžitě skupinu jezdců. Jedna část měla jet do Borgeru, aby vysvobodila z vězení Vaughama a druhého kovboje, a druhá skupina se měla vydat ke stádu a pokračovat s ním do Camp Kerricku.

Bylo brzy ráno, když skupina šesti kovbojů dorazila do Borgeru. Město ještě spalo. V průchodech mezi domy

vládlo ještě přítmí. Vedli s sebou dva osedlané koně. Jezdci zastavili před úřadovnou šerifa. Tři muži sesedli. Bez meškání vykopli dveře. Muži vpadli do kanceláře.

V jedněch dveřích se objevil deputy šerif Finnegan. Byl jen ve spodcích, ještě rozespalý. „Co to má k čertu…“

Dva chlapi již byli u něj a chopili se ho. Třetí popadl kolt a udeřil šerifova zástupce ze strany do hlavy. Finnegan neměl možnost se bránit. Brada mu klesla na prsa. Když ho ti dva muži pustili, sesunul se na zem. Z rány na hlavě mu prýštila krev.

Klíče od cel visely na zárubni dveří vedoucích do místnosti s celami. Netrvalo ani půl minuty a Vaugham se zraněným honákem byli na svobodě. Vzali své zbraně a vyšli na ulici. Jeden z jezdců prohlásil: „Šest chlapů jelo ke stádu, Stane. Měl by ses tam vrátit a převzít zase velení.“ „Samozřejmě,“ ozval se Vaugham. „Vyřiďte Stilwellovi, že udělám všechno pro to, abych se do Camp Kerricku dostal jako první. Jestli to bude nutné, zabráním jim třeba i násilím, aby nás předstihli.“

Stan Vaugham se vyšvihl na koně. V sedlovém pouzdře vězela winchestrovka. Nasadil koni ostruhy a švihl uzdou. Zvíře se vzepjalo…

O tři hodiny později Vaugham dostihl stádo. Šest jezdců dorazilo dávno před ním. Jako první ho do očí udeřil pohled na spálený zásobní vůz. Pak uviděl pod plachtou dva podlouhlé obrysy.

„Co se tady stalo?“ zařval Vaugham.

„To nevíme,“ řekl jeden z kovbojů a zvedl se z trávy. „Fred a Tex jsou mrtví, někdo je zastřelil. Myslíme, že to byl Warner a jeho lidi. Měli bychom ty lotry stáhnout zaživa z kůže.“

Také ostatní muži povstali.

„Dva z vás zůstanou u dobytka,“ poručil Vaugham. „My ostatní pojedeme navštívit ty bastardy. Za to nám zaplatí.

Smrt našich kamarádů nezůstane bez odplaty.“

Čtyři jezdci se vyšvihli do sedel.

Následovali Vaughama. Stopa vrahů byla jasně čitelná. Po pár mílích se však napojila na zdupaný pruh země, kudy prošlo stádo.

V poledne dostihli stádo svých konkurentů. Drobně mrholilo. Kopce v okolí byly zahaleny v mlžném oparu. Půda byla rozbahněná v místech kudy protáhlo stádo.

Joe Madison uviděl pronásledovatele. Vyloupli se z oparu, který se vznášel nad krajinou. Joe zarazil koně a pak ho pobídl do shluku vysokých keřů. Tam vyčkával.

Docela užasl, když poznal Vaughama. Chopil se winchestrovky a nabil.

Když jim marshal vjel do cesty, jezdci prudce zarazili koně. Vaugham křikl: „Ti šmejdi, co provází toto stádo, zabili v noci dva naše lidi. Musíme za to Warnera a jeho darebáky potrestat. Proto nám uvolni cestu, marshale.“

„Myslel jsem, že sedíte v Borgeru ve vězení, Vaughame,“ řekl Joe. „Copak vás Finnegan nechal běžet? To si ani neumím představit.“

„To, z čeho viníte mě, je nepodstatné ve srovnání s vraždou mých lidí. Ustupte, Madisone. Nebo vám máme pomoct?“

Ze Stana Vaughama vyzařovala divoká odhodlanost.

„Co to má znamenat?“ odsekl Joe. „Kde berete jistotu, že to byl Warner a jeho muži, kdo přepadl vaše stádo?“

„Kdo jiný by to byl?“ křikl Vaugham.

Joe na něj namířil pušku. „Jestli za tím skutečně vězí Warner, já a můj kolega to prokážeme a postavíme ho před soud. Vy tady nezastupujete zákon, Vaughame. Nedovolím vám brát spravedlnost do vlastních rukou. Takže se vraťte a starejte se jen o svoje stádo.“

Vaugham prudce popohnal koně. Zamířil na Joea, chtěl povalit jeho koně. Joe trhl uzdou a pobídl koně patami.

Vyhnul se. Joe máchl puškou. Zasáhl Vaughama do krku, ale ten se udržel v sedle a trhl uzdou.

Jeho kůň opět skočil směrem na Madisona, který se zase dokázal vyhnout, ale v tom okamžiku již Vaugham tasil kolt. Marshal se okamžitě vrhl ze sedla a ušel kulce z revolveru.

To celé se odehrálo během několika málo okamžiků. Nyní se vzchopili i kovbojové, kteří provázeli Vaughama. Jejich ruce sjely ke koltům. Jednali z impulzivního vzteku.

Joe dvakrát v rychlém sledu vypálil. Jeden z koní se zhroutil a jeden jezdec byl smeten ze sedla. Ostatní se zarazili. Odtáhli ruce z koltů, jako by jejich pažby byly ze žhavého železa.

Puška v Madisonových rukou mířila na Vaughama.

Ten zase revolverem mířil na Joea.

Hleděli na sebe. Bylo to měření sil pomocí pohledů, v němž měl zvítězit muž s pevnějšími nervy.

Náhle Vaugham uhnul pohledem. Sklonil ruku s koltem. Zastrčil zbraň do pouzdra, seskočil z koně a sklonil se nad mužem, kterého Madison sestřelil ze sedla. Kulka mu vnikla do hrudi na pravé straně. Muž sténal a naříkal, tiskl si ruku na ránu, mezi prsty mu protékala krev.

Vaugham zvedl hlavu. Jeho pochmurný pohled se zaměřil na Joea. Mezi zuby procedil: „Warner a jeho šmejdi splašili naše stádo. Zabili naše přátele. Vy a Waco stojíte na straně vrahů a tím se jim v našich očích rovnáte. Nedám si pokoj, dokud nepomstím naše chlapy.“

„Zvedněte ruce, Vaughame,“ vyzval ho Joe. „Jste zatčen.“

Joe na okamžik nevěnoval pozornost ostatním kovbojům. Toho jeden z nich využil. Jeho kolt vyštěkl. Joe byl zasažen, klopýtl a padl na zem.

Od stáda se sem tryskem hnal nějaký jezdec.

Vaugham přiskočil ke koni a skočil do sedla. Otočil prudce koně. „To je Waco!“ křikl. „Mizíme! Warnera si podáme později.“

Muž, jehož koně Joe zastřelil, se vyšvihl do sedla zraněného druha. Skupina jezdců tryskem vyrazila…

Zastavil jsem nad Joem a seskočil jsem z koně. Joe ležel tváří k zemi. Moje srdce prudce bilo a v krku jsem měl sucho jako na poušti. Jezdci, kteří se přede mnou dali na útěk, právě zmizeli za úbočím kopce. Převalil jsem Joea na záda. Byl v bezvědomí. Z rány na prsou mu prýštila krev.

Těžce jsem polkl, sundal jsem si šátek a přitiskl jsem ho na zranění.

O kus dál ležel na zemi další muž. Tiše sténal. Položil jsem Joeovu ruku na šátek a spěšně jsem ze sedlové brašny vytáhl obvazy. Někdo přijížděl, byl to Jack Warner. Stádo kráčelo dál. Warner zůstal v sedle.

Beze slova jsem svlékal Joeovi kabát, vestu a košili. Rána byla napravo od hrudní kosti. Kulka nevyšla zády, vězela někde v jeho hrudi. Ucpal jsem ránu smotkem z obvazu. Pak jsem mu pevně obvázal hrudník. Vzhlédl jsem k Warnerovi. „Musí se dostat do Borgeru k doktorovi. Má v těle kulku.“

„Tak ho tam odvezte,“ prohlásil nezúčastněně. Chladně na mě shlížel. „Nepotřebuji vás tady.“ S těmito slovy otočil koně a rozjel se zpět ke stádu.

Šel jsem k druhému muži ležícímu na zemi a dal jsem se do ošetřování. Řekl mi své jméno, jmenoval se Butch Turner. Slabým hlasem mi pověděl, že několik jezdců z Trianglu na předákův rozkaz vysvobodilo Vaughama z vězení. Pak řekl: „Přepad Hendersonova a Jeffordova stáda, při kterém zemřeli ti dva kovboji, má také na

svědomí Frank Stilwell. Byl jsem přitom, ale nestřílel jsem. Musíte mi věřit. Jen jsem pomáhal splašit dobytek.“

„Věděl o tom Vaugham?“

„Nevím. On u toho nebyl.“

„Proč mi to říkáte?“ zeptal jsem se. „Je vám jasné, že se za to přepadení budete muset zodpovídat.“

„Nesouhlasil jsem s tím, ale Stilwell nám dal na vybranou. Spolupracovat, nebo táhnout. Jako kovboj teď nikde nedostanu práci. Až do jara bych byl bez práce. Úspory nemám, co jsem měl dělat?“

„Znáš jména mužů, kteří stříleli?“

„Znám jména všech, kteří tam byli. Ale z čí zbraně vyšly smrtící výstřely, to nevím.“

„Víš, kdo střelil mého kolegu?“

„To byl John Bent.“

Ošetřil jsem ho a pomohl jsem mu do košile. Měl také ránu v hrudi. Můj partner byl stále v bezvědomí. Vzal jsem od sedla polní láhev a nalil jsem mu něco vody mezi rty. Joe trochu polkl. Pak mu zacukala víčka a on otevřel oči. „Waco-amigo,“ zachraptěl slabě. „Co se stalo?“

„Schytal jsi kulku, parťáku,“ odvětil jsem. „Nevypadá to dobře. Musíš do Borgeru k doktorovi. Ten chlápek, kterého jsi skolil, taky.“

Joe si vzpomněl. „To byl Vaugham a jeho jezdci. Unikli?“

„Ujeli, když mě uviděli.“

„Kde se tady Vaugham tak náhle vzal? Vždyť jsi ho odvezl do Borgeru...“

„Nový předák Trianglu Frank Stilwell ho nechal osvobodit. Doufám, že to zástupce Finnegan přežil ve zdraví.“

„Co máš v plánu, amigo?“

„Chci, aby bylo jasno. Dostanu Vaughama a toho chlapa, co tě střelil, Pak si podám i Stilwella. Dostanu ty

darebáky za mříže, to ti slibuji.“

Svá poslední slova jsem mínil jako přísahu.

„Přivezu vůz. Jeden muž vás musí dopravit do města. Pokud by se Warner zdráhal…“

Zbytek jsem nedomluvil. Byl jsem připraven Warnera zmlátit i podruhé, kdyby mi odepřel pomoc.

Vyhoupl jsem se na ryzáka a pobídl jsem ho ke spěchu. Tryskem jsem předjel kráčející stádo. Na čele jel opět Warner. Přijel jsem k němu a vykřikl jsem: „Potřebuji ten vůz, Warnere. Musíme dostat dva zraněné k lékaři. Nechejte stádo odpočívat, než vás kuchař zase dohoní.“

„Vy jste se zbláznil!“ odsekl Warner. „Ztratil bych celý den. Vaugham by mě předešel. Vy víte, co závisí na tom, abych dovedl stádo do Camp Kerricku jako první.“

„Já jen vím, že na tom závisí život mého partnera. Musí se včas dostat k lékaři. Proto mi přenecháte vůz i s kuchařem. Vaši muži přežijí jeden den bez teplého jídla. Nebo si můžete něco ulovit.“

Pobídl jsem koně k větší rychlosti a dojel jsem k vozu, který byl o další půl míle vpředu.

V té chvíli zaduněl výstřel. Uslyšel jsem zděšený výkřik a otočil jsem se v sedle. Warnerův kůň klesl k zemi. Jezdec nestačil včas seskočit, a tak zvíře pod sebou pohřbilo jeho levou nohu.

Otočil jsem ryzáka a pátral jsem pohledem po návrších vpravo, kde se museli nacházet střelci. Padly další výstřely. Uviděl jsem jednoho bočního jezdce padat ze sedla. V náhlém rozhodnutí jsem seskočil ze sedla a běžel jsem k Warnerovi, který ležel na boku pod koně. Byl omráčený. Podařilo se mi vyprostit ho zpod těžkého těla a zvedl jsem ho na nohy. Stádo procházelo kolem nás z obou stran.

Warner otevřel oči. „Vylezte na mého koně,“ vykřikl jsem. Přikývl, vsunul levou nohu do třmene a oběma

rukama uchopil sedlovou hrušku. Pomohl jsem mu do sedla. Nejistě seděl na koni.

Vyskočil jsem za něj a pobídl jsem koně ke straně stáda, která byla dále od nebezpečí. Na svahu pod ochranou vysokých keřů jsem Warnerovi pomohl sesednout. Padl do trávy. „Zatraceně, bolí to jako zlomenina!“ sténal. „To byl Vaugham a jeho chlapi. Ti bastardi...“

„Zůstaňte tady,“ řekl jsem a rozjel jsem se. Pustil jsem se na špici stáda a vedl jsem ho do prolákliny. Kovbojové se ke mně sjeli, když se stádo zastavilo. Chyběli oba boční jezdci z pravé strany. Zavolal jsem na muže: „Postarejte se o Warnera a o své kovboje, kteří byli na pravém křídle. Naložte raněné na vůz. Ať je kuchař odveze do Borgeru. Nechejte stádo tady v té proláklině a jeďte s nimi do města. Já se postarám o to, aby Triangl nedorazil do Kerricku před vámi.“

Aniž bych čekal na reakci, rozjel jsem se pryč. Ryzák mě nesl nahoru mezi pahorky. Jel jsem na jihovýchod, kde se nacházelo stádo ranče Triangl.

Když jsem se o několik hodin později přiblížil ke stádu, uslyšel jsem nejprve práskání bičů. Pobídl jsem ryzáka ke trysku, vyhnal jsem ho na návrší a odtud jsem pohlédl do prolákliny, v níž se nacházelo stádo. Právě se dalo do pohybu. Jenomže to nebyl Vaugham a jeho muži, kdo poháněl dobytek, byli to nějací chlapi, které jsem předtím neviděl.

Okamžitě jsem věděl, která udeřila.

V pilné činnosti tu byli zloději dobytka!

Seskočil jsem z koně, popadl jsem winchestrovku, nabil a vypálil. Pod vedoucím jezdcem se zhroutil kůň. Muž duchapřítomně seskočil, ještě v letu stačil vyrvat

winchestrovku z pouzdra a uháněl z dosahu dobytka.

Znovu zaduněla moje puška. Kůň jednoho z jezdců na křídle se zlomil v předních kolenou a padl na stranu. Nenáviděl jsem v tu chvíli sám sebe, že musím zabíjet nevinná zvířata, ale jiným způsobem bych bandity zřejmě nezadržel.

Padl třetí výstřel z mojí strany. Další kůň se svalil k zemi a jeho pán se rozběhl do svahu, aby se vyhnul kopytům kráčejícího stáda.

Po levé straně stáda se řítili dva jezdci. Prudce odbočili vlevo a hnali koně do terénu mezi kopci. Vyslal sem ještě několik kulek do stáda, které propadlo panice a rozběhlo se. Naprosto zešílelo.

Odtáhl jsem koně kousek pod hřeben, aby byl krytý před kulkami, sám jsem se vrátil na vrcholek a zaklekl jsem u keře do zákrytu.

Zahlédl jsem, jak muži, jejichž koně jsem zastřelil, utíkají do úkrytů.

Stádo si to zamířilo mezi dvě návrší. Několik zvířat padlo, jiná o ně klopýtla.

Zespodu mým směrem svištěly kulky. Opětoval jsem palbu. Tři chlapi se pokoušeli dostat se vzhůru svahem. Jednoho jsem zasáhl vprostřed skoku. Prohnul se ve vzduchu, jako by v něm na okamžik zůstal viset, a pak dopadl na zem. Zbylí dva zmizeli v křovinách.

Jejich dva kumpáni na koních se mi pokoušeli dostat do zad. Rozběhl jsem se ke koni, vyhoupl jsem se do sedla a rozjel jsem se dolů z kopce. Tryskem jsem objel celé návrší. Než dva jezdci pochopili, že jsem to já, kdo se vedle nich zjevil, již jsem jednoho zasáhl. Prohnul se v sedle a spadl z koně. Jeho komplic mi zmizel z očí.

Měl jsem proti sobě ještě tři protivníky.

Stádo zmizelo. Dunivý dusot se nesl vzduchem. Sesedl jsem a odvedl jsem ryzáka do skupiny keřů. Muž, který se

ukrýval někde na svahu, se neukázal.

Kde byli jeho dva kumpáni?

Rozhlížel jsem se okolo. Keře mě prakticky nechránily. Pátral jsem zrakem po vrcholcích kopců. Náhle mě někdo vzal pod palbu. Vrhl jsem se stranou a uviděl jsem na svahu vlevo od sebe jednoho muže na koni. Znovu vystřelil. Viděl jsem záblesk výstřelu a převalil jsem se o kus dál. Pak spustila i moje puška. Ale také jsem minul. Bandita prudce otočil koně a ztratil se mi z očí.

Poklekl jsem na levé koleno v částečném skrytu za keřem. Poměr byl stále tři ku jedné. Jistě se jednalo o ostřílené bandity. Nedělal jsem si falešné naděje. Šlo mi o život.

Lámal jsem si hlavu nad problémem, kde mohou vězet Vaugham a jeho lidé. Nepřál jsem si však, aby se tu objevili. Nejprve jsem musel přemoci zloděje dobytka. Protože i Vaugham a jeho družina byli mými nepřáteli. I kdyby mi pomohli porazit bandity, jen bych se dostal z louže pod okap.

Uháněl jsem vzhůru do kopce. Dorazil jsem na vrchol téměř bez dechu. Ze země čněla skupina skalisek obrostlá křovím. Zanořil jsem se za jeden balvan. Rozhlížel jsem se do všech stran. Dole pod kopcem stál můj kůň. Neviděl jsem žádného ze svých nepřátel.

Byla to jen náhoda, že jsem se otočil právě včas a uviděl jsem vycházet do nízkého sedla mezi vrcholky koně s jezdcem. Zvíře kráčelo pomalu. Vzdálenost činila asi sto yardů. Muž svíral pušku v jedné ruce, druhou držel uzdu.

Přiložil jsem winchestrovku k rameni.

Vtom vpravo ode mě padl výstřel. Kulka mě jen těsně minula. Padl jsem okamžitě k zemi. Jezdec, kterého jsem měl na mušce, otočil koně, nasadil mu ostruhy a hnal se zpět do sedla, ze kterého vyjel.

Hluk splašeného stáda mezitím téměř odezněl.

Připomínal jen vzdálenou bouři.

Ti chlapi nyní věděli, kde se nacházím. Nesměl jsem se od nich nechat vzít na tomto pahorku do kleští. Takže jsem v zákrytu za keři uháněl dolů z kopce ke svému koni a jedním skokem jsem byl v sedle. Chtěl jsem bandity vylákat k otevřenému boji…

Krajina kolem mě jen letěla, když jsem se řítil do rozsedliny mezi dvěma kopci na jihu. Bylo za mnou vypáleno několik kulek, ale protože jsem stále prudce měnil směr, nebyl jsem zasažen.

Pak jsem byl v bezpečí. Zastavil jsem.

Wyatt Lawton ležel v krytu za balvanem. Marshal právě zmizel za úbočím. Pušky umlkly.

„Taylore!“ křikl Lawton. „Slyšíš mě?“

„Ano. Ten bastard dostal Sheffielda.“

„Co je s Fletcherem?“

„Viděl jsem, že zajel za kopec. Musíme se pokusit dostat toho sviňáka mezi sebe.“

Lawton vstal. Dal se do pohybu a běžel vzhůru do kopce, na jehož úpatí předtím našel kryt. Vrcholek byl porostlý keři. Bandita se mezi nimi proplížil.

Na vršku dalšího kopce se objevil Pete Fletcher. Mávl na Lawtona. Po marshalovi nebylo ani stopy.

Lawton se otočil, běžel zpět ke koni, vylezl do sedla a rozjel se. Vracel se do údolí, kde stálo stádo. Přes kopec po jeho pravici přijížděl Fletcher. Ken Taylor si také mezitím opatřil koně. Tři bandité se sešli na stopě stáda, které v panice prchlo.

„Zmizíme,“ pronesl Lawton. „Stádo jsme ztratili. Jedeme přímo do Camp Kerricku.“

Sledoval jsem ty chlapy z bezpečného úkrytu. Pustili se na sever. Nechtěl jsem je nechat uniknout v žádném případě. Pomalu jsem zvedl pušku. Mým cílem byla hlava jednoho z koní. Třeskl můj výstřel a zvíře se zhroutilo k zemi.

Jezdec zalehl do krytu za koňským tělem.

Zbylí dva okamžitě reagovali a nasadili koním ostruhy. Když jsem vypálil podruhé, hnali se již pryč. Byla to ztracená kulka.

Vyhoupl jsem se na koně a rozjel jsem se shodným směrem jako prchající bandité. Mezi námi vedl nízký hřeben kopců směřující severojižním směrem. Když jsem jednou zastavil, slyšel jsem nepříliš vzdálený dusot kopyt.

Vyhnal jsem ryzáka do svahu po mé levici a nahoře jsem ho prudce zastavil. Dole pod kopcem se právě řítili oba bandité. Švihali koně uzdami, stáli ve třmenech a předkláněli se dopředu, aby koním ulehčili běh.

Uchopil jsem winchestrovku, krátce jsem zamířil a vystřelil. Jeden z koní se zřítil. Jeho jezdec letěl vzduchem, dopadl bez kontroly na zem, kus se kutálel a zůstal ležet. Zvíře se převalilo na bok a už se nehýbalo.

Druhý jezdec se hnal dál a zmizel mi z očí.

Svedl jsem koně ze svahu a zastavil jsem nad nehybným mužem. Chvíli jsem ho sledoval a mířil jsem na něj puškou. Pak jsem sesedl. Sklonil jsem se nad ním a převalil jsem ho na záda. Zíraly na mě skelné oči. Pádem z koně si bandita zlomil vaz.

Napřímil jsem se. Obklopovalo mě ticho, zvuk kopyt zmizel v dálce.

Nasedl jsem a vrátil jsem se k místu, kde jsem zastřelil prvního koně. Bandita právě odepínal mrtvému zvířeti

sedlo. Uslyšel mě a vrhl se do zákrytu za koňským tělem. Pobídl jsem ryzáka za skupinu keřů, kde jsem ho uvázal. Vypálil jsem jednu kulku nad banditovou hlavou. Uplynulo několik okamžiků. Pak se muž vztyčil s rukama nad hlavou. Vyšel jsem z úkrytu.

„Nestřílejte!“ zvolal bandita. „Vzdávám se.“

Vylezl jsem opět na koně. Pomalu jsem se přibližoval. Ten chlap stál ztuhle jako solný sloup. Neušlo mi, že nemá v pouzdře kolt. Stále jsem na něj mířil puškou. Zastavil jsem dvě koňské dálky před ním. „Žádné rychlé pohyby,“ varoval jsem ho a sklouzl jsem z koně. Udělal jsem dva kroky jeho směrem. „Otoč se!“ Muž mě nehodlal poslechnout. Okamžitě jsem se měl maximálně na pozoru. „Špatně slyšíš?“

Jeho pravice mu sjela za záda. Ten darebák se nehodlal vzdát. Chtěl mého koně. Pokusil se mě zaskočit hloupým trikem. Nezahodil kolt, ale zastrčil ho za opasek za zády. Nyní chtěl jediným rychlým výstřelem dosáhnout rozhodnutí.

Spatřil jsem ruku s revolverem. Nečekal jsem, okamžitě jsem vystřelil. Kulka vylétla z hlavně a srazila banditu k zemi. Upustil revolver. Dobil jsem a přiblížil jsem se k ležícímu muži. Tmavá skvrna na jeho hrudi se rychle zvětšovala. Oči se mu zakalily. Chroptěl. Z něj již žádné nebezpečí vyjít nemohlo.

Poklekl jsem na jedno koleno. „Jak se jmenuješ?“

„Pete Fletcher.“ I tato dvě slova zněla téměř nesrozumitelně. Fletcher pohyboval rty, chtěl něco říct, ale bylo to jen nesouvislé mumlání, co mu splývalo ze rtů. Pak se mu v očích rozlila prázdnota. Víčka mu klesla. Byl mrtvý.

Chtěl mi něco povědět, ale vzal si to s sebou do hrobu. Nerozuměl jsem mu ani slovo. Ze zadumání mě vytrhl dusot kopyt. Vstal jsem a spatřil jsem půl tuctu jezdců.

Byli to muži z ranče Triangl.

Byli vzdáleni tři sta yardů. Nyní mě spatřili. Zabořili koním ostruhy do slabin.

Dlouho jsem nepřemýšlel. Ti chlapi chtěli moji hlavu. Kdyby mě dostali mezi sebe, byl bych jak zrnko mezi dvěma mlýnskými kameny. Tito muži totiž klesli na úroveň sprostých banditů, když přepadli stádo, které vedl Warner. Byl jsem svědkem jejich zločinu a musel jsem být umlčen. Navíc Stan Vaugham uprchl z vězení a věděl, že udělám vše proto, aby se tam zase vrátil.

Nyní se ti chlapi chystali uspořádat na mě štvanici. Chtěli mě vidět mrtvého.

Jedním skokem jsem byl v sedle. Byla by sebevražda postavit se jim na tomto místě. I kdybych vyřídil dva nebo tři, ostatní by mě dostali.

Tvrdě jsem pobídl koně. Ze stoje se dal rovnou do trysku. Řítil jsem se směrem k pahorkům. Na rovině jsem byl bez šance, v nepřehledných kopcích jsem měl větší šanci.

Práskly první výstřely. Ale tyto kulky mi nebyly nebezpečné, v divokém trysku bylo téměř nemožné spolehlivě mířit. Ohlédl jsem se přes rameno. Horda jezdců nabízela děsivý pohled zuřivé odhodlanosti. Koně mých pronásledovatelů jako by se ani kopyty nedotýkali země.

Blížil jsem se ke kopcům. Pak jsem vjel mezi ně. Vyhnal jsem koně do nejbližšího svahu a nahoře jsem seskočil ze sedla. Moji pronásledovatelé zastavili a seskočili z koní. Rozběhli se do stran. Mým směrem hvízdaly kulky. Tři muži stoupali svahem, zatímco zbylí tři je kryli palbou. Vystřelil jsem po nich, ale stačili se dostat pryč z dráhy střely.

Uviděl jsem, jak se dva chlapi pod kopcem rozběhli dvěma směry. Pokoušeli se zřejmě obejít kopec a

vpadnout mi do zad. Ležel jsem na břiše a vyhlížel jsem opatrně z úkrytu. Pušky prozatím mlčely. Myšlenky mi vířily hlavou. Musel jsem jim zabránit v tom, aby mě sevřeli do kleští. Tady jsem nesměl zůstat. Pospíšil jsem ke koni, vyhoupl jsem se do sedla a sjížděl jsem ze svahu na protilehlém úbočí. Třesklo několik výstřelů. Provedl jsem ryzáka nebezpečnou cestou mezi keři a balvany a dole jsem ho tvrdě popohnal. Hnali jsme se k jihu.

Když jsem se pak ohlédl, uviděl jsem, jak se jezdci řítí zpoza kopce, z něhož jsem jim uprchl. Hnali se za mnou jako smečka loveckých psů. Můj náskok činil asi čtyři sta yardů. Pak jsem je ztratil z očí, protože jsem zajel za vyvýšeninu.

Neměnným tempem jsem ujížděl na jih. Můj kůň toto nasazení nemohl vydržet dlouho. Musel jsem na zvíře brát ohledy a zvolnil jsem. Donesl se ke mně dusot kopyt. Ohlédl jsem se. Moje stopa se za mnou táhla naprosto zřetelně. V rozsedlině mezi kopci jsem seskočil z koně, uvázal jsem ho za keřem, chopil jsem se pušky a vrátil jsem se na začátek této rozsedliny.

Netrvalo ani dvě minuty, pak jsem spatřil svoje protivníky. Zřejmě nepočítali s tím, že na ně budu čekat. Nenamáhal jsem se s mířením, prostě jsem začal střílet do houfu. Koně padali a shazovali jezdce. Zbylí o ně zakopávali. Vmžiku se na zemi zmítalo klubko koňských a lidských těl. Koně žalostně řičeli, muži řvali. Někteří chlapi vstali a běželi do krytu. Několik koní se splašilo a rozběhlo se s vlajícími ohony směrem, z něhož přijeli.

Zastavil jsem palbu. Vteřinu jsem hleděl na tu scénu, pak jsem se otočil, doběhl jsem ke koni a vyskočil do sedla. Pustil jsem se zase na jih.

Byl jsem odhodlán dopadnout Stana Vaughama, stejně jako Johna Benta, který střelil Joea.

Musel jsem dopadnout i Franka Stilwella, předáka

Trianglu. To on nařídil přepadení Hendersonova a Jeffordova stáda, při němž zemřeli dva lidé.

Stále zbývala nedořešená otázka, kdo přepadl stádo Trianglu a zabil dva jeho kovboje. Moje podezření samozřejmě směřovalo proti Warnerovi a jeho lidem. I když mi jejich kuchař tvrdil, že nikdo neopustil tábořiště, nevěřil jsem mu.

Pak tu také zbýval poslední z těch zlodějů dobytka, kterému se podařilo uniknout. Také nesměl vyváznout bez trestu.

Otázkou bylo jen to, komu se mám věnovat nejdříve.

Rozhodl jsem se pro Stilwella, Vaughama a Benta.

Stádo Trianglu bylo roztroušeno po okolí. Náhradní koně prchli společně s dobytkem.

Zbývalo šest mužů, kteří měli k dispozici maximálně tři koně. Vaughamovi zřejmě nezbývalo nic jiného než se vrátit na ranč.

A tam se nacházel i Stilwell...

Wyatt Lawton sledoval stádo, které vedl Jack Warner. Cestou potkal vůz doprovázený dvěma jezdci. Lawton zajel mezi kopce a zůstal nezpozorován.

V banditovi zuřil bezmezný vztek. Nenávist k tomu marshalovi, který rozbil jeho skupinu. Stádo pro něj bylo ztraceno.

Blížil se večer, když spatřil stádo dvou malorančerů. Odpočívalo v široké rovině. Osamělý jezdec ho pomalu objížděl.

Lawton jel podél okraji stáda. Zvířata ho pozorovala unavenýma očima. Vzduchem se neslo bučení. Pak Lawton uviděl koně v ohradě z lan. U ohrady dřepěli na zemi dva muži a kouřili. Plápolal u nich malý oheň.

Lawton zamířil přímo k nim.

Jack Warner ho uviděl přijíždět. Překvapeně zvedl obočí.

Honák, který seděl vedle Warnera, položil ruku na revolver a vstal.

Lawton zastavil. Přátelsky se usmál. „Buďte zdrávi," řekl. „Jsem na cestě do Camp Kerricku. Prý je tam poslední dobou celkem živo. Jedu po stopě tohoto stáda už dlouho, vede od Canadian River stále na severozápad. Také míříte do Kerricku?"

„Jak se jmenujete?" zeptal se kovboj.

„Jesse Latimer," zalhal bandita. Jeho pohled se upřel na Warnera.

„Potkal jsem vůz a dva jezdce. Proč se vraceli?"

„Vezli na voze nějaké raněné do Borgeru," odpověděl Warner.

„Raněné?" zopakoval překvapeně Lawton.

„Ano, byli jsme přepadeni. Několik našich lidí bylo zraněno, mezi nimi i marshal jménem Joe Madison. Schytal kulku do hrudi. Nemá velkou šanci na přežití."

„Kdo vás přepadl?"

„Honáci z jiného stáda, kteří nám chtějí zabránit, abychom je předešli na cestě do Camp Kerricku.

„Můžu zůstat s vámi u ohně?" zeptal se Lawton. „Jestli budete chtít, pomůžu vám dohnat stádo do Kerricku."

„Jak myslíte," odvětil Warner s pobaveným zamrkáním. „Hnal jste už někdy stádo?"

„Samozřejmě," prohlásil Lawton s úšklebkem. „V tomto směru mám bohaté zkušenosti."

Jel jsem do Codmanu a v nájemní stáji jsem si vypůjčil tři osedlané koně. Vedl jsem je za sebou a cválal jsem na

ranč Triangl. V blízkosti ranče jsem zaujal výhodnou pozici. Pak jsem vyčkával. Byla již tma, když jsem uslyšel, že se blíží koně. Kráčeli volným krokem. Vzal jsem pušku a vydal jsem se jim naproti. Pak se jezdci vyloupli ze tmy. Bylo to pět mužů na třech koních. Takže jsem se ohledně koní nemýlil.

Nechal jsem je projet. Ve světle měsíce jsem je rozeznával docela dobře. Byla to skupina poražených. Spatřil jsem Vaughama. Seděl na koni sám.

Skupinka vjela do dvora ranče. V hlavní budově se rozsvítilo. Z ubytovny vyšlo několik kovbojů. Nesli lucerny. Světlo a stíny se roztančily po budovách. Slyšel jsem hlasy, nerozuměl jsem však, o čem mluvili. Někdo vyšel na verandu hlavní budovy. Muži sesedli. Pacholci odvedli koně a kovboji zašli zpět do ubytovny. Plížil jsem se k ranči. Ze dvou oken správní budovy vycházelo světlo. Vystoupil jsem na verandu a podél zdi jsem se kradl k oknu, až jsem viděl do haly. Silas Smith a ještě jeden muž seděli ve dvou křeslech, která stála kolem masivního stolu. Předpokládal jsem, že ten druhý muž bude Frank Stilwell. Stan Vaugham stál uprostřed místnosti s kloboukem v ruce, zdálo se, že ty dva muže informuje o tom, co se přihodilo.

Silas Smith prudce vstal z křesla a začal neklidně přecházet po místnosti. Tři kroky tam a zase zpátky. Pak se zastavil, otočil se na Vaughama a něco mu řekl. Velmi rád bych věděl, co to bylo.

Vaugham přikývl. Cosi odpověděl, narazil si klobouk na hlavu a odcházel. Stáhl jsem se od okna.

Vaugham vyšel na verandu. Jeho kroky zaduněly na prknech. Sešel po několika schůdcích na dvůr.

Stál jsem na rohu hlavní budovy. Pod jeho podrážkami zavrzal vlhký písek. Namířil jsem pušku a dobil jsem. Vaugham uslyšel charakteristické cvaknutí a strnul. Stál

tam s hlavou staženou mezi rameny. Jako by přemýšlel o tom zvuku, který právě zaslechl.

Řekl jsem jen tak hlasitě, aby mě slyšel: „Ruce vzhůru, Vaughame."

„To jsi ty, Waco?"

„Ano."

„Jsi snad spolčený s ďáblem?"

„Ne, je to jen věc ctižádosti. A teď zvedni ty ruce."

Zvedl dlaně. Vyklouzl jsem zpoza rohu, třemi kroky jsem byl u něj a vytáhl jsem mu kolt z pouzdra. „Jdi." Přitlačil jsem mu hlaveň jeho vlastního revolveru mezi lopatky. „Teď doprava."

Kráčel přede mnou. Když jsme byli u koní, omráčil jsem ho. Bez hlesu klesl k zemi. Spoutal jsem mu ruce za zády ocelovými pouty a koženou šňůrou jsem mu svázal nohy.

Již se probíral. Táhle zasténal. „K čertu, tys mě málem zabil. Co chceš dělat, Waco?"

„Odvezu tě do Amarilla. Nepojedeš sám, bude s námi i váš předák a taky ten Bent, který střelil mého kolegu."

„To nikdy nedokážeš."

„To teprve uvidíme."

Nechal jsem ho ležet, vytáhl jsem z brašny další pouta, pověsil si je k opasku a vracel jsem se na ranč.

V hale stále plálo světlo. Svítilo se i v ubytovně mužstva. Znovu jsem nahlédl do haly. Smith seděl v křesle a hovořil s tím mužem, jehož jsem považoval za Stilwella.

Uplynula asi čtvrthodina a Stilwell vstal.

Schoval jsem se za roh.

Předák vyšel z domu. Seskočil z verandy a zamířil k nízké budově, kdy byly kanceláře a kde bydlel. Neušlo mi, že není ozbrojen.

„Hej,Stilwelle!"

Předák se zastavil a otočil se ke mně. Vzdálenost mezi námi byla asi deset yardů. Mířil jsem na něj puškou od

boku. Když jsem se k němu přiblížil na dva kroky, řekl jsem:

„Jménem zákona jste zatčen, Stilwelle. Jsem texaský marshal Bill Waco. Jistě jste se o mně již doslechl."

„Ano," prohlásil předák. „Znám vaše jméno. Tady na ranči není zrovna oblíbené. Proč mě zatýkáte?"

„Poslal jste svoje lidi k Walnut Creek, aby rozehnali Jeffordovo a Hendersonovo stádo. Zemřeli přitom dva lidé a vy nesete zodpovědnost za jejich smrt."

„Kdo vám to napovídal?"

„Jeden z mužů, kteří byli přítomni, mi to prozradil. Je ochoten odpřisáhnout to i před soudem. Musel se toho účastnit proti své vůli. Prý byste ho vyhodil, kdyby se na tom odmítl podílet."

Stilwell se po mně vrhl. Levou rukou sevřel hlaveň winchestrovky. Pokoušel se mi vyrvat zbraň. Udeřil jsem ho pravou pěstí přímo do brady. Zasupěl, pustil winchestrovku a klopýtl krok dozadu.

Přiskočil jsem blíž a udeřil jsem pažbou. Stilwellovi se podlomila kolena. Nepadl ale do písku, instinktivně zdvihl ruce před hlavu, aby se chránil před dalším úderem.

Strčil jsem do něj puškou. Zaječel, ztratil rovnováhu a upadl. Hlasitě oddechoval.

„Vstávat, Stilwelle!" poručil jsem.

Vtom se rozlétly dveře hlavní budovy. „Co se to tady děje?"

Byl to Silas Smith, šéf ranče.

Popadl jsem Stilwella za límec a pomohl jsem mu na nohy. „Jsem marshal Bill Waco," řekl jsem. „Přišel jsem, abych zatkl Stilwella, Vaughama a Benta. Nezkoušejte mi zabránit, pane."

„Z čeho ty muže viníte?" ptal se Smith.

„Spoluvina na vraždě, vražda, poškozování cizí věci, napadení mužů zákona... je toho mnoho. Vy z toho také

nevyváznete lacino. Protože já nevěřím, že vás vaši muži budou krýt. Nikdo kvůli vám nestrčí hlavu do oprátky. Ale s tím musíme počkat na proces."

Smith jen zlostí a úžasem sykl. Zasáhl jsem ho do citlivého místa...

Dveře ubytovny mužstva se otevřely. Několik mužů se tlačilo ven. Zaslechli má poslední slova, protože jeden z nich zvolal: „O jakém procesu to mluvíš? Co se tady děje? To je Stilwell tam ve dvoře?"

„Jsem texaský marshal Bill Waco," vykřikl jsem. „Zatkl jsem Vaughama a Stilwella. Držte se zpět, chlapi." I když to nebyla pravda, dodal jsem: „U soudu vědí, že jsem na Trianglu. Nadělali byste si velké nepříjemnosti, kdybyste mi bránili v mé práci."

Jenom kleli.

Dloubl jsem do Stilwella. „Jdeme!"

Předák vykročil.

„Nemějte starosti, Stilwelle," zvolal Silas Smith.

Tato slova mě varovala. Dostrkal jsem předáka ke koním. Vaugham ležel na zemi kde jsem ho zanechal. Schoval jsem pušku do pouzdra a tasil jsem remington. „Otočte se, Stilwelle." Poslechl. Spoutal jsem mu ruce pouty, která jsem nosíval za opaskem.

Pak jsem Vaughamovi rozvázal pouta na nohou. Pomohl jsem jim na koně, jejichž uzdy jsem svázal dohromady. Vaughamova koně jsem za sebou vedl na dlouho.

Jel jsem až do noci. Vedle mě cválali koně se zajatci a třetí zvíře, které jsem si vypůjčil v nájemní stáji v Codmanu.

Sledoval jsem cestu, která vedla k dostavníkové silnici z

Amarilla do Canadian. V Pampě měla dostavníková společnost stanici na výměnu koní. Měl jsem v plánu dopravit vězně do Amarilla dostavníkem.

Ale zatím jsem ještě nebyl hotov na Red Deer Creek.

Musel jsem ještě polapit Johna Benta, toho chlapa, který postřelil Joea. Nesměl v žádném případě vyjít bez trestu.

Již brzy jsem uslyšel dunivý zvuk kopyt. Měl jsem v zádech celou skupinu jezdců.

Opustil jsem cestu a vjel jsem mezi kopce.

„Sesedat," poručil jsem.

Stilwell s Vaughamem sklouzli z koní. Odemkl jsem ocelový náramek na Vaughamově levém zápěstí a pak jsem ho zacvakl na ruku Stilwellovi. „Sednout! Výborně." Vzal jsem pušku a běžel jsem nazpět. Dusot kopyt byl zřetelnější. Jednalo se nejméně o šest jezdců, které za námi poslal Silas Smith.

Skrýval jsem se za keřem. Ve svitu měsíce jsem dohlédl dobře na dvě stě yardů. Tma najednou ožila a objevil se oddíl jezdců. Jeli v neuspořádané tlupě.

Když ode mě byli dvacet yardů, skočil jsem jim do cesty. Na hlavni mé winchestrovky se matně zalesklo světlo měsíce. Trhli uzdami a donutili koně prudce zastavit. Zvedl jsem hlas: „Nesahejte na zbraně, chlapi. V komoře mojí winchestrovky je kulka a nikdo z vás neví, komu bude patřit. Takže mějte rozum."

Kdosi procedil mezi zuby kletbu. Koně podupávali na místě a frkali. Na nýtech sedel a postrojů se odrážel měsíc.

Pomalu a nanejvýš soustředěně jsem vykročil ke skupině. Když jsem se přiblížil na pět kroků, zeptal jsem se: „Je mezi vámi John Bent?"

Muži okamžik mlčeli. Pak se jeden z nich ozval: „Co po mně chceš?"

„Ty to nevíš?"

„Řekni mi to.“

„Střelil jsi mého kolegu Madisona. Pokus o vraždu U. S. deputy marshala. Jestli Madison zemře, budeš viset.“

„Táhni k čertu!“ křikl Bent a sáhl po revolveru.

Neváhal jsem, okamžitě jsem stiskl spoušť. Protože i ostatní jezdci tasili. Převalil jsem se po zemi, vystřelil jsem, dobil, vystřelil... Noc se naplnila hlukem výstřelů. Na rameni mě bolestivě škrtla žhavá kulka. Druhá mi roztrhla kůži na boku. Pak jsem se dostal za keř. Silné větve u země mě spolehlivě kryly. Keřem hvízdaly kulky a na mě se sypalo listí.

Na cestě řičeli koně. Jeden z nich se zhroutil na zem. Dva muži leželi v prachu. Zbylí rozehnali koně všemi směry, jako by mezi nimi vybuchl dynamit. Tmou šlehaly plameny výstřelů. Srazil jsem ze sedla třetího chlapa.

Pak byla ta noční můra u konce. Zbylí jezdci zmizeli ve tmě. Muž, jehož koně jsem zastřelil, skočil do sedla volného zvířete, jehož majitel ležel na zemi. Zvuk kopyt se rychle vzdaloval. Pak zavládl klid.

Vstal jsem a vyšel jsem na cestu. Opatrně, připraven na všechno, jsem se blížil k nejbližšímu muži. Naříkal. „Jsi Bent?“ zeptal jsem se.

„Ne,“ zasténal chlap. „Panebože, to je bolest. Já už to nesnesu. Pomoz mi prosím...“

Šel jsem dál a sklonil jsem se nad dalším mužem. Už nedýchal. Nenahmatal jsem ani puls. Zaplatil své protizákonné jednání životem.

Třetí muž ležel o kus dál v trávě. Byl v bezvědomí. V matném svitu měsíce jsem spatřil, že je jeho tvář zalitá krví. Moje kulka ho škrábla na hlavě a vyryla tam krvavou brázdu.

Moje zranění pálila. Šel jsem k mrtvému koni a uchopil jsem polní láhev. Vrátil jsem se k muži, který hlasitě naříkal. Odšrouboval jsem uzávěr a dal jsem mu napít. „Je

to průstřel břicha," zasténal. „Já – já umřu. Dobrý Bože..."

Nemohl jsem ho litovat. Byl ochoten mě bez váhání zastřelit.

Chlap, který ležel v bezvědomí v trávě, začal hekat. Přiblížil jsem se k němu a nalil jsem mu zbytek vody do obličeje. Chytil se za hlavu a posadil se. „Jsi John Bent?"

„Ano, k čertu. Ty jsi mi málem ustřelil hlavu. Aby tě čert vzal."

Odzbrojil jsem ho a zahodil jsem revolver za sebe. Pak jsem řekl: „Jsi zatčen, Bente. Důvod už znáš. Vstávej!"

John Bent se vyhrabal na nohy. Postrkoval jsem ho před sebou mezi kopce, kde čekali koně a oba zajatci. Nejprve jsem třetího zločince spoutal. Pak jsem mu zranění opláchl vodou a obvázal jsem mu hlavu.

Když jsem se postaral o Benta, vrátil jsem se k druhému zraněnému. Tiše sténal. Řekl jsem: „Já ti teď nepomůžu, to dokáže jen doktor. Jsem si jistý, že se tvoji kumpáni vrátí, aby obhlédli výsledek přestřelky. Musí ti zajistit pomoc."

Otočil jsem se a kráčel jsem nazpět mezi pahorky. „Jedeme do Pampy," řekl jsem. „Tam ráno nasedneme na dostavník a zítra odpoledne budeme v Amarillu."

„Smith zabrání tomu, abychom se tam dostali," zasyčel Stilwell.

„Jistě," odvětil jsem. „Bude mít veliký zájem na tom, abyste nevypovídali. Jistě existuje mnoho způsobů, jak vás umlčet."

Všiml jsem si, jak sebou cukl. „Snad jsem vás nevyděsil, Stilwelle?"

Jen zaskřípěl zuby.

Do Pampy jsem se zajatci dorazil v noci. Škrábance od

kulek jsem si provizorně ošetřil. Nebyly hluboké a už dávno přestaly krvácet, byla to neškodná zranění. Nepotřeboval jsem ani odbornou pomoc.

Stanice Overland Mail Company byla touto dobou samozřejmě zavřená, město spalo. Přivázal jsem vězně ke kolu vozu, který stál pod přístřeškem ve dvoře stanice. John Bent sténal a klel jedním dechem a nadával mi do řezníků. Neměl jsem s ním soucit. Byl to chladnokrevný střelec, pro něhož měl lidský život cenu nábojnice.

Posadil jsem se na lavičku na ulici. Koně stáli u tyče. Všude byl klid. Tu a tam jsem dřímal. Čas pomalu plynul. Nakonec ale hvězdy vybledly a začalo svítat. Přicházel nový den.

V sedm hodin se objevil správce stanice. Prohlížel si zajatce a pak přišel ke mně. „To je přece předák a dva jezdci z ranče Triangl," řekl. „Proč jste je připoutal ke kolu?"

„Jsou to bandité," řekl jsem prostě a pak jsem se zeptal, kdy jede dostavník.

„Pokud nebude mít zpoždění, dorazí do Pampy asi v devět. Po půl hodině pokračuje dál. Podle plánu by měl být v Amarillu ve dvě odpoledne."

„Výborně," řekl jsem. „Chci čtyři místa. Není problém přivázat mého koně za dostavník?"

„Ne. A co zbylí tři koně?"

„Patří nájemní stáji v Codmanu. Byl bych vám zavázán, kdybyste je nechal poslat nazpět."

„To udělám," slíbil muž a pak zmizel v budově.

O chvíli později mi přinesl čtyři jízdenky.

Minuty zvolna plynuly. Postaral jsem se mezitím o koně. Pomocník obstaral koně z nájemní stáje. Před ryzákem stálo vědro ovsa, které mi poskytl správce stanice.

Vytáhl jsem z kapsy na vestě hodinky a zkontroloval

jsem čas. Bylo osm hodin. Ještě celá hodina! A to jen za předpokladu, že kočár dorazí přesně.

Město se probudilo. Lidé procházeli po chodnících po stranách silnice, projelo několik vozů a ulicí se míhali jezdci. Kolemjdoucí zírali na tři vězně. Ti se jistě cítili jako na pranýři, ale to mi bylo lhostejné.

Necítil jsem se ve své kůži, protože jsem nechtěl uvěřit, že by se Silas Smith vzdal, když jsem v noci rozbil skupinu, kterou mi poštval na krk. Jako všichni šéfové velkých rančů náležejících pod PCC se na svém území cítil jako nekorunovaný král, jako pán nad životem a smrtí. Vytvářel vlastní zákony, jichž se museli držet lidé žijící ve stínu jeho ranče. Kdo se jim protivil, byl buďto zlomen nebo vyhnán…

Silas Smith nemohl tak snadno překousnout, že jsem zatkl jeho předáka a dva muže a vezl je k soudu. Už i proto, aby ochránil sám sebe. Jistě musel vědět o podnicích svého předáka, a kdyby ten promluvil, správce by byl ohrožen také. Nedělal jsem si falešné naděje.

Pak dorazili do města jezdci. Bylo jich pět. Jeli v řadě vedle sebe středem ulice. Ulice byla ještě rozmoklá po posledním dešti. Kopyta koní se bořila.

Seděl jsem zase na lavičce. Nyní jsem vstal a chopil se winchestrovky, kterou jsem měl opřenou vedle sebe. Takto jsem čekal na skupinu jezdců.

„Teď je řada na tobě, Waco," křikl Frank Stilwell s triumfem v hlase. „Myslím, že sis vzal velké sousto, když jsi nás zatkl."

„To teprve uvidíme," odvětil jsem klidně. Necítil jsem strach. Snad jen stísněné napětí. Ale to je tváří v tvář pětinásobné převaze obvyklé.

Jezdci mě uviděli a blížili se. Zastavili dvě koňské délky přede mnou. Pevnou rukou přitáhli koním uzdy. Jeden z nich promluvil: „Můžeš si vybrat, Waco. Buďto necháš

naše lidi jít a my tě necháme na pokoji a na všechno zapomeneme. Anebo budeš mít na krku velké problémy. Rozhodnutí je na tobě. Naši chlapi budou volní tak jako tak.“

Ruce pěti mužů spočívaly na pažbách koltů. Ovzduší před staniční budovou nyní jako by sršelo napětím. Jako kdyby se schylovalo k velké bouři.

„Posílá vás Silas Smith?“ zeptal jsem se hlasitě, aby mě slyšeli i přihlížející z řad místních občanů.

„Nás nikdo posílat nemusel,“ odvětil mluvčí skupiny. „Zastřelil jsi v noci jednoho našeho člověka a dalšího jsi zranil. Stilwell je náš předák, Vaugham a Bent jsou naši přátelé. Nás nemusel nikdo posílat, abychom je osvobodili.“

„Stavíte se proti zákonu,“ řekl jsem.

„Tady platí naše zákony,“ dostalo se mi chladnokrevné odpovědi. „Okamžitě odemkni jejich pouta, abychom mohli…“

Z budovy vyšel správce. Nesl dvouhlavňovou brokovnici. Kohoutky byly natažené.

Obličeje jezdců ztvrdly a jejich výraz zkameněl. Chlap, který dosud mluvil, křikl: „Nepleť se do toho, Rawlinsi. Nebo chceš, abychom tě odsud hnali jako prašivého psa?“

„Vy nafoukaní pitomci, vy nebudete nikoho nikam hnát,“ odsekl správce s neotřesitelnou sebejistotou.

Na dvoře se objevil i jeho pomocník. Také on byl ozbrojen brokovnicí. Působil neústupným dojmem.

Správce pokračoval: „Nebudu se dívat, jak vás pět hrdinů napadá státního marshala. On jistě ví, proč ty muže zatkl. Zákony vašeho ranče tady nestojí ani za pěťák. Takže otočte ty své herky a ujíždějte odsud, Hollistere.“

Z této strany jsem pomoc vlastně ani nečekal. Udivilo mě, že je ve městě někdo, kdo se odváží postavit se Trianglu. Pampa ležela na území ranče. Město žilo

obchodem s rančem a jeho zaměstnanci.

Uchopil jsem pevně pušku, nabil jsem kulku do komory a namířil jsem na muže, kterému říkali Hollister. „Je to tak," řekl jsem. „Zákony Trianglu můžou jít k čertu. Ty časy, kdy vládlo právo silnějšího, jsou pryč."

Hollister pobídl koně ostruhami. Cítil se jistě ve výhodě a nehodlal před lidmi z města ukázat nejmenší slabost.

Hlasitě jsem zařval. Napodobil jsem zařvání lovící pumy. Hollisterův kůň se vzepjal na zadní a bil předními nohama.

Hollister sklouzl přes koňský zadek a dopadl do bláta. Jeho kůň se točil na zadních a řičel. Pak jeho přední kopyta zaduněla o zem vedle Hollistera. Kůň kopal kolem sebe... Také ostatní koně se poděsili. Jezdce stálo námahu, aby je uklidnili. Na okamžik zavládl zmatek.

Hollister vstal ze země. Stál přede mnou poněkud méně sebevědomě. Jeden z jeho společníků se staral o jeho koně, který se nedal zkrotit. Divoce poskakoval a kopal zadními kopyty. Muž se mu pověsil oběma rukama na ohlávku. Vší silou držel koně na místě.

Namířil jsem pušku na Hollistera. „Zmizte," sykl jsem. „Nebo chcete také cestovat v řetězech do Amarilla? Důvod k tomu jste mi již poskytl."

Nyní Hollister projevil nejistotu. Jeho pohled zapátral okolo. Mezitím se seběhli mnozí občané a s pobavenými úšklebky sledovali toto divadlo. Samozřejmě přáli sebejistým jezdcům z Trianglu pořádnou dávku ponížení.

Správce s pomocníkem stále mířili na skupinku jezdců brokovnicemi.

Hollister zafuněl. Pak zařval: „Teď jsi zabodoval, Waco. Ale vaříš svoje hrozby z vody. Nakonec..."

„Jen žádné výhrůžky," vzal jsem mu slovo. „Vyřiďte Smithovi, že zákony této země stojí nad jeho a že se bude muset před těmito zákony, které zastupuji i já, sklonit.

Musí se mnou počítat. Vyřiďte mu to, Hollistere.“

„Já mu to řeknu,“ zuřil ten chlap. „Jednoho dne vás za to Smith vykopne na měsíc.“

Hollister šel ke svému koni, který se již zklidnil, nasedl a stočil zvíře za levou rukou. Jedeme!“ poručil a nasadil zvířeti ostruhy.

Odpoledne jsem se svými zajatci dorazil do Amarilla. Předal jsem ho Duncanu McGregorovi, novopečenému okresnímu šerifovi, který dřív také nosíval hvězdu texaských marshalů. Informoval jsem ho o všem, co se v uplynulých dnech přihodilo.

Mc Gregor zavřel chlapy do cel a pak řekl: „Nyní nastanou asi velké problémy s rančem Triangl, Waco.“

„Nedá se nic dělat,“ poznamenal jsem. „Na problémy s ranči PCC jsme už ostatně zvyklí.“

„Máš plnou pravdu,“ zasmál se McGregor. Pak ale zvážněl a pravil: „Takže ty nevíš jistě, jestli Joe přežil?“

„Ne. Netuším ani to, co se stalo s Mortimerem Finneganem, když lidi z Trianglu osvobodili Vaughama. Proto se nechci zdržovat v Amarillu. Nejistota týkající se jejich osudu by mi nedopřála ani minutu klidu.“

„Měl bys ale v rychlosti promluvit se soudcem Buchananem. Musí se dozvědět, co se stalo.“

Přikývl jsem. „Samozřejmě podám soudci hlášení, ale pak...“

Šel jsem do budovy soudu a nechal jsem se Simonem Calispelem ohlásit soudci. Vzápětí jsem seděl před mužem, který představoval nejvyšší soudní moc v Panhandle. Podrobně jsem ho informoval.

„Dej Bůh, aby byl Joe naživu,“ řekl s účastí v hlase soudce. Na okamžik se zamyslel a pak se promluvil:

„Takže si myslíte, že Warner jel s několika muži zpět, aby přepadli stádo Trianglu? Zemřeli přitom lidé. Warner a jeho kovboji by byli vrahy.“

„Jsem o tom pevně přesvědčen. Pojedu nejprve do Borgeru, abych se dozvěděl, co se stalo s Joem a Finneganem, a pak hned za Warnerem. Bude mezitím asi u Paloduro Creek. Pohybují se pomalu, dostihnu je za dva dny.“

„Chcete jet sám, Waco?“

„Ano pane.“

„Ne,“ zavrtěl soudce hlavou. „Shotgun Cody se dnes ráno vrátil z mise. Ať vás doprovodí. Proti tomu jistě nic nenamítáte, mám pravdu?“

„V žádném případě nenamítám,“ řekl jsem a vstal jsem. „Chci vyrazit během hodiny, pane.“

„Zlomte vaz a mnoho štěstí,“ popřál mi soudce. „Hlavu vzhůru chlapče. Joe je z tuhého těsta. Jistě to zranění přežije.“

„Kéž byste měl pravdu, pane,“ řekl jsem a pak jsem se rozloučil…

Druhého dne ráno jsme s Codym dorazili do Borgeru. V noci jsme sobě i našim koním dopřáli jen pár hodin odpočinku. Nejistota nás poháněla. Hned v nájemní stáji jsme se dozvěděli, že Finnegan vyvázl jen s pořádnou boulí na hlavě a Joe leží na ošetřovně, kde se místní doktor stará o těžce zraněné.

Spadl mi kámen ze srdce. Okamžitě jsme pospíchali k domu doktora. Vzápětí jsme stáli u Joeovy postele. Jeho obličej byl bledý a pod očima se mu černaly kruhy.

„Waco, rád tě vidím. Zdravím tě, Jude, zaujal jsi moje místo po Wacově boku?“

„Jen přechodně,“ odvětil Shotgun Cody. „Jen tě zastupuji, starouši. Jak se cítíš?“

Lékař, který vešel za námi, poskytl odpověď místo

pacienta: „Potřebuje klid, větší rozčilení by pro něj bylo nebezpečné. Ale teď už je za vodou. Za dva týdny může z postele.“

Nejraději bych lékaře radostí objal.

Joe řekl: „Mráz kopřivu nespálí, Waco-amigo. Slyšel jsi to? Dva týdny…“

„A pak ještě nejméně tři týdny odpočívat,“ vstoupil mu lékař do řeči. Pohlédl na mě. „Ta kulka vězela blízko srdce. Byl víc mrtvý než živý. Tak za šest týdnů bude zase jako rybička, ale dřív…“

„Já na něj dohlédnu, aby během příštích šesti týdnů nelezl na koně,“ slíbil jsem. „Budeš si to pamatovat, parťáku, jinak tě přivážeme k posteli.“

Joe obrátil oči v sloup.

Řekl jsem: „Pojedeme s Codym za stádem, které vede Jack Warner. Jsem přesvědčen, že to byl on a jeho lidé, kdo přepadli stádo Trianglu a zabili ty dva kovboje. Jestli zjistím sebemenší důkaz, bude se muset zodpovídat z vraždy.“

„Byl to on,“ potvrdil Joe. „Jeden z mužů, který byl zraněn při odvetném přepadení chlapy z Trianglu, mi to pověděl cestou do města.“

„Kde je ten muž?“

„Je mrtvý. Jmenoval se Phil McKenzie. Tomu už doktor nemohl pomoci.“

Stádo zamířilo na severozápad. Deště změnily South Paloduro Creek v divoký tok. Warner a jeho muži však dostali dobytek na druhou stranu bez větších ztrát. Nyní stádo odpočívalo. North Paloduro Creek tekl několik mil severně. Snášel se soumrak. Kuchař rozdělal oheň. Dva muži objížděli stádo.

Jack Warner stál na břehu a zamyšleně okusoval stéblo.

Wyatt Lawton se k němu přiblížil. Když se ocitl u Warnera, vytáhl sáček s tabákem a ubalil si cigaretu. Podal tabák Warnerovi, zapálil si, zhluboka potáhl z cigarety a řekl: „Ještě sedmdesát mil do Kerricku. Až prodáme stádo, budeme o dvanáct tisíc dolarů bohatší."

Také Jack Warner si připravil cigaretu. Když hořela, prohlásil: „Nakonec jsme měli mít téměř pětadvacet tisíc, bratříčku. Ale ty jsi nedokázal ukořistit stádo Trianglu. Těch dvanáct tisíc za Hendersonovo a Jeffordovo stádo, to je můj podíl. Doufám, že to chápeš."

Lawtonovy rysy ztuhly. V očích se mu zuřivě zablesklo. Položil dlaň na pažbu koltu. Zasyčel: „Dohoda zněla, že si výnos rozdělíme. No dobře, přišel jsem o stádo Trianglu, nedalo se to předpokládat a nemohl jsem tomu zabránit. Ty jsi s sebou vlekl ty mizerné marshaly, kteří nám udělali čáru přes rozpočet. Měli bychom si ty peníze rozdělit. Pořád ještě každý z nás dostane šest tisíc babek."

„Co se týče Waca, tak jsi také zklamal, Wyatte," pronesl Warner. „Propásl jsi šanci ho zlikvidovat."

„O to teď nejde, ale o peníze. Chci polovinu výnosu za prodej stáda."

„Promluvíme si o tom v Camp Kerricku," zahučel Jack Warner. Neušla mu neústupnost jeho nevlastního bratra.

„Ne," křikl Lawton. „Budeme o tom mluvit tady a teď. Buďto se rozdělíme, nebo neuvidíme ani cent. Jen ta věc, že máme jednu matku, mi nezabrání v tom, abych ti mezi oči nevpálil kus olova..."

„V pořádku, Wyatte. Rozdělíme se. Pro mě to totiž něco znamená, že máme stejnou mámu. Proto se s tebou rozdělím. Dostaneš polovinu. Jsi spokojený?"

Jack Warner se obrátil na podpatku a vykročil k polní kuchyni.

Wyatt Lawton za ním zamračeně hleděl. Hlavou mu

táhly temné myšlenky. „Ty mě nepodvedeš, bratře," zabručel si pro sebe. „To ti přísahám. Jestli tady někdo z nás zajde, pak to budeš ty."

Lawton si odplivl a pak se vydal za Warnerem k ohni...

KONEC 1. ČÁSTI

Willam Scott: Stádo
Z německého originálu
Stampede,
Texas Marshal, Bd. 60, přeložil Tomáš Butala.
© Moravská Bastei MOBA, s. r. o., 2005
© Verlagsgruppe Lübbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Vydává Moravská Bastei MOBA, s. r. o
Kotlářská 53, 602 00 Brno
e-mail: moba@mobaknihy.cz
www.mobaknihy.cz
Redakce: tel. 541 126 067
Obchodní oddělení: tel./fax: 541 212 850
Sekretariát: tel./fax 541 248 329
Zasilatelská služba: 541 126 059 mobil 604 262 112, i sms
Odpovědný redaktor: Pavel Vlasatík
Technický redaktor: Z. S. Krejčí
DTP: studio MOBA
Tisk: Moravská typografie, a. s.